

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Indhold

I Meddelelser

Europa-Parlamentet

Besvarede skriftlige forespørgsler:

nr. 458/80 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Afslag om optagelse af unge piger på navigationsskolen i Antwerpen (fransksproget afdeling) (Supplerende svar)	1
nr. 1221/80 af Konrad Schön til Kommissionen Om: Metalindustrien i EF	2
nr. 1353/80 af Henckens til Kommissionen Om: Begrænsning af importen fra Japan i billedrørsindustrien	2
nr. 1431/80 af Davern til Kommissionen Om: Tysk undersøgelse af EFs marked for oksekød	3
nr. 1466/80 af Turcat til Kommissionen Om: Udvikling af markedet for løfteraketter og telesatellitter	4
1478/80 af Paisley til Kommissionen Om: Mælkeproduktionen i Nordirland	5
nr. 1494/80 af lord O'Hagan til Kommissionen Om: Arbejdsløsheden i Det forenede Kongerige	6
nr. 1559/80 af Cousté til Kommissionen Om: Følger for jern- og stålindustrien af US Steels antidumpingaktion	7
nr. 1563/80 af Boserup til Kommissionen Om: Revisionsrettens særberetning, udbetaling af dobbelte restitutioner i forbindelse med eksport af fruktose	8

Indhold (fortsat)

1569/80 af Muntingh og Squarcialupi til Kommissionen	
Om: Skiveskydning efter levende duer	8
nr. 1577/80 af Cohen til Kommissionen	
Om: Handelsforbindelserne med Japan	8
nr. 1598/80 af Vernimmen til Kommissionen	
Om: EFs program til bekæmpelse af fattigdom	9
nr. 1610/80 af Buchan til Kommissionen	
Om: Fri bevægelighed for personer og deres ejendele inden for Fællesskabet	10
nr. 1619/80 af Walz til Kommissionen	
Om: Energiforskning	11
nr. 1621/80 af Ewing til Kommissionen	
Om: Anvendelsen af jordarealer	12
nr. 1623/80 af Cousté til Kommissionen	
Om: Import af japanske biler	13
nr. 1628/80 af lord O'Hagan til Kommissionen	
Om: Tilskud til fjerkræsektoren	14
nr. 1632/80 af Cousté til Kommissionen	
Om: Deltidsarbejde	15
nr. 1654/80 af Megahy til Kommissionen	
Om: Illoyal konkurrence fra Spanien	16
nr. 1657/80 af Maij-Weggen til Kommissionen	
Om: Kunstige sødemidler	17
nr. 1659/80 af Maij-Weggen til Kommissionen	
Om: Europæisk konference om mishandling af kvinder	17
nr. 1671/80 af Simpson til Kommissionen	
Om: Anti-rygningsforanstaltninger	18
nr. 1673/80 af Hamilius til Rådet	
Om: Tjenesterejser foretaget af ansatte i Fællesskabets administration og de nationale administrationer	18
nr. 1680/80 af Quin til Kommissionen	
Om: Hvede til brødfremstilling	19
nr. 1681/80 af Quin til Kommissionen	
Om: Udtalelser fra Europa-Parlamentet	20
nr. 1687/80 af Van Miert til Kommissionen	
Om: Beskyttelse af arbejdstagerne mod kollektiv afskedigelse	20
nr. 1689/80 af Moreland til Kommissionen	
Om: Offentlige myndigheders indkøb af produkter fremstillet af handicappede	21

Indhold (fortsat)

nr. 1693/80 af Vernimmen til Kommissionen Om: Resultaterne af koordineringen af de europæiske finansielle instrumenter med strukturelt sigte (task force)	22
nr. 1708/80 af Pedini til Kommissionen Om: Harmonisering af metoderne for bogkatalogisering	22
nr. 1715/80 af Lynge til Kommissionen Om: Sæljagt	23
nr. 1716/80 af Lynge til Kommissionen Om: Import af sælskind	24
nr. 1717/80 af Lynge til Kommissionen Om: Det hollandske importforbud mod sælprodukter	24
nr. 1718/80 af Beumer of Maij-Weggen til Kommissionen Om: Forurening af Meuse-floden i Belgien	24
Fælles svar på skriftlige forespørgsler nr. 1715/80, 1716/80 og 1717/80	24
nr. 1719/80 af Beumer til Kommissionen Om: Lovgivning i modstrid med Rom-traktaten	25
nr. 1727/80 af Diana til Kommissionen Om: Destillation af bordvin	26
nr. 1728/80 af Diana til Kommissionen Om: Anvendelse af mælkepulver til produktion af ost	27
nr. 1741/80 af Seefeld til Kommissionen Om: Anvendelse af de sociale bestemmelser i landevejstransporten	27
nr. 1748/80 af Quin til Kommissionen Om: Kommissionens forslag til indkomststøtte til arbejdstagere, der forlader skibsbygningsindustrien	28
nr. 1755/80 af Glinne til Kommissionen Om: Rygter om »fordægtige aftaler« mellem Sovjetunionen og Sydafrika med henblik på afsætning af diamanter, guld, platin og andre ædle metaller	29
nr. 1756/80 af Van den Heuvel til Kommissionen Om: Fortolkningen af direktivet om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring	29
nr. 1759/80 af Schieler til Kommissionen Om: En ny og bedre verdenstekstilaf tale	30
nr. 1793/80 af Glinne til Kommissionen Om: Konkurs i byggesektoren	30
nr. 1799/80 af Clwyd til Kommissionen Om: Fald i importen af koks	31
nr. 1801/80 af Megahy til Kommissionen Om: Livsforsikring	32

Indhold (fortsat)

nr. 1804/80 af Colla til Kommissionen	
Om: Virksomhedernes størrelse	32
nr. 1809/80 af Cousté til Kommissionen	
Om: Klage over dumping indgivet af CECOMAF	33
nr. 1812/80 af Damseaux til Kommissionen	
Om: Levering af slagtekvæg til de sovjetiske besættelsestropper i Afghanistan	33
nr. 1827/80 af Van Miert til Kommissionen	
Om: Arbejdsløshedsordninger	34
nr. 1838/80 af Pintat til Kommissionen	
Om: Fare for indskrænkning i aktiviteterne i Den europæiske Rumorganisation	34
nr. 1841/80 af Gaspard til Kommissionen	
Om: Harmonisering af sikkerhedsnormerne for automobiler i trafikken	35
nr. 1844/80 af Purvis til Kommissionen	
Om: Priskontrol med import af papirmasse og papirprodukter	36
nr. 1848/80 af lord O'Hagan til Kommissionen	
Om: Bureaucrati	37
nr. 1850/80 af Patterson til Kommissionen	
Om: Eurydice og handicappede børn	37
nr. 1851/80 af Seefeld til Kommissionen	
Om: Det europæiske ungdomsorkester	38
nr. 1853/80 af Seal til Kommissionen	
Om: Arbejdsløshed i EF	39
nr. 1901/80 af Gendebien til Rådet	
Om: Salg af våben til Argentina	39

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 458/80

af Ernest Glinne

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(27. maj 1980)

Supplerende svar ⁽¹⁾ afgivet på Kommissionens
vegne af Ivor Richard

(20. februar 1981)

Om: Afslag om optagelse af unge piger på navigationsskolen i Antwerpen (fransksproget afdeling)

Jeg har erfaret, at navigationsskolen nægter at optage unge kvindelige ansøgere til denne undervisning ud fra det argument, at rederne vil afslå at ansætte dem efter endt studium.

Kommissionen anmodes om at besvare følgende spørgsmål:

1. Er den underrettet om denne forskelsbehandling, der finder sted på navigationsskolen i Antwerpen?
2. Kan den bekræfte, at man dermed undlader at anvende det europæiske ligebehandlingsdirektiv?
3. Hvilke foranstaltninger påtænker den at træffe for at sikre unge piger adgang til denne skole?

I fortsættelse af svaret af 4. august 1980 kan Kommissionen nu meddele det ærede medlem resultatet af sine undersøgelser.

Ifølge en meddelelse fra Belgiens faste repræsentation ved De europæiske Fællesskaber har kvinder adgang til afdelingen »bro« ved navigationsskolen i Antwerpen fra skoleåret 1980/81. Dette giver dem adgang til uddannelse og karriere som navigationsofficer, herunder kaptajn.

Derimod er afdelingen »maskine« stadig lukket for kvinder, fordi optagelsen afhænger af gennemførelsen af et kursus om bord, hvor praktikanterne ifølge den belgiske regering skal udføre arbejde, der er forbudt for kvinder på grund af dettes farlige eller usunde karakter. Endvidere fremhæver regeringen, at dette arbejde formentlig omfattes af den belgiske arbejderbeskyttelseslovgivning (ved anvendelse af artikel 10 i arbejdsloven, artikel 1 i »arrêté royal« af 24. december 1968 og »arrêté royal« nr. 40 af 24. oktober 1967). Kommissionen skal undersøge, om denne udelukkelse er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktivet af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (76/207/EØF) ⁽²⁾.

⁽¹⁾ En første besvarelse fremkom den 4. 8. 1980; (EFT nr. C 236 af 15. 9. 1980, s. 24).

⁽²⁾ EFT nr. L 39 af 14. 2. 1976, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1221/80
af Konrad Schön
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(6. oktober 1980)

Om: Metalindustrien i EF

1. Hvordan bedømmer Kommissionen metalindustriens situation i EF, særlig mellemstore og små virksomheders situation i denne branche?
2. Ser Kommissionen her en direkte sammenhæng med krisen i den europæiske jern- og stålindustri?
3. Hvilken slutning drager Kommissionen heraf med hensyn til de pågældende virksomheder?
4. Hvilke muligheder har Kommissionen i virksomhederne for at gennemføre de slutninger, der drages af spørgsmål 3?

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon
(23. februar 1981)

1. Den jern- og metalforarbejdende industri i EF, som er kendetegnet ved, at den omfatter virksomheder af vidt forskellige størrelser, noterede i 1979 et mindre opsving (2,3 % ifølge konjunkturrapporten fra kontaktinstitutionen for de europæiske jern- og metalvarefirmaer). Ifølge denne samme erhvervsorganisation vil denne tendens imidlertid ikke holde sig i 1980, og sektoren vil registrere en stagnation i produktionsniveauet på grund af den lidet tilfredsstillende konjunktur for hele økonomien, som især trykker behovet for investeringsgoder og aktiviteten i automobilindustrien.

2. Krisen i stålindustrien påvirker ikke med samme styrke de jern- og metalforarbejdende industrier, for hvilke stålets betydning i kostprisen er meget vekslende og må vurderes under flere aspekter. På den ene side er stålindustriens leverandører naturligvis negativt påvirket af udviklingen i denne industri, mens på den anden side stålindustriens klienter har kunnet nyde godt af faldet i stålpriserne.

3. og 4. Kommissionen følger nøje situationen i disse sektorer, især dem som har vanskeligt ved at opretholde eller genoprette en sund konkurrenceevne. Kommissionen kan anvende et vist antal finansielle instrumenter, som kan medvirke til at begrænse tilpasningens samfundsøkonomiske omkostninger. Den er indstillet på at undersøge de tilfælde, som forelægges den af virksomheder i den jern- og metalforarbejdende sektor, og som opfylder betingelserne for tildeling af disse støttemidler.

Da det især drejer sig om små og mellemstore virksomheder, henviser Kommissionen det ærede medlem til den Trettende almindelige Beretning om De europæiske Fællesskabers virksomhed, som nævner, at vægten i 1979 har været lagt på den nødvendige integration af små og mellemstore virksomheder i Fællesskabets politik.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1353/80
af Henckens

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(20. oktober 1980)

Om: Begrænsning af importen fra Japan i billedrørsindustrien

GTE solgte i begyndelsen af 1980 sammen med bl. a. SABA-Tyskland Sylvania-Tienens billedrørsafdeling til den franske virksomhed Thomson-Brandt. Den stigende japanske import havde stærkt indsnævret deres marked for billedrør, men virksomheden som sådan var stadig væk rentabel. SABA-Tyskland (samling af fjernsynsapparater) var imidlertid GTE-Sylvania og Thomson-Brandts langt vigtigste aftager. Thomson-Brandt, som selv producerer billedrør og har forkøbsret til Sylvania's aktiver, besluttede at lukke Sylvania og desuden umuliggøre ethvert konkurrerende firmas overtagelse af virksomheden.

Derved stod 600 mennesker i Tienen-området, som allerede er hårdt ramt af arbejdsløshed, uden arbejde. Kan Kommissionen medvirke til, at en gentagelse af et sådant misbrug undgås i fremtiden? Er situationen tilladelig ifølge EØF-traktatens artikler om den fri konkurrence? Har Kommissionen i sine direktivforslag vedrørende de multinationale selska-

ber til hensigt at tage misbrug af denne såkaldte forkøbsret i betragtning?

Vil EF i betragtning af andre virksomheders stigende vanskeligheder i denne sektor tilslutte sig kravet om begrænsninger af importen fra Japan, således som dette krav allerede blev fremført bl. a. i begyndelsen af 1978 af den europæiske sammenslutning af billedrørsproducenter, i 1980 af Tienen-fagforeningerne i den truede Sylvania-virksomhed og af hr. Davignon selv i 1979 i en officiel appel til producenterne inden for elektronik-branchen?

Kan Kommissionen på dette felt arbejde henimod en aftale som den, De forenede Stater og Japan indgik i 1977, den såkaldte »Orderly Marketing Agreement«, der indeholdt en importbegrænsning for farvefjernsynsapparater, og hvorigennem den japanske andel i USA faldt fra 40 % i 1977 til 20 % nu?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(27. februar 1981)

1. Som det ærede medlem ganske rigtigt meddeler, har det amerikanske selskab General Telephone and Electronics Corp (GTE) solgt sin tv-samleafdeling SABA i Forbundsrepublikken Tyskland til den franske koncern Thomson-Brandt. Imidlertid har Thomson-Brandt ikke købt Sylvania-Tirlemont's billedrørsafdeling og er således ikke ansvarlig for dens lukning. Da Thomson-Brandt hørte, at GTE ville lukke afdelingen, erhvervede koncernen forkøbsretten til noget af udstyret med henblik på eventuelt at installere det i sine egne fabrikker beliggende andetsteds.

2. Da denne forkøbsret ikke vedrører erhvervelsen af en virksomhed, kan den altså ikke fortolkes som en koncentrationsforanstaltning i henhold til EØF-traktatens artikel 86 og kan således ikke siges at udgøre et misbrug i nævnte artikels betydning.

3. Det direktivforslag, som Kommissionen vedtog den 1. oktober 1980, går ud på, at der i overensstemmelse med artikel VI i OECD's kodeks vedrørende multinationale virksomheder skal finde en forudgående høring af arbejdstagerne sted i tilfælde af en virksomheds lukning. Under sådanne høringer ville arbejdstagerne få lejlighed til i detaljer at gøre sig bekendt med alle lukningens konsekvenser.

4. På samlingen den 24. og 25. november 1980 ytrede Rådet alvorlige betænkeligheder ved den nuværende samhandelssituation mellem Japan og Fællesskabet og dens sandsynlige udvikling og fandt blandt andet, at det i de sektorer, hvor en stadig stigende eksport fra Japan til Fællesskabet vil medføre vanskeligheder, er nødvendigt med en reel tilbageholdenhed (fra Japans side), der kan føre til hurtige og håndgribelige resultater. Denne tilbageholdenhed bør gælde i samhandelen med hele det nuværende Fællesskab og ikke kun over for visse markeder ⁽¹⁾.

5. Aftalen mellem De forenede Stater og Japan (Orderly Marketing Agreement) vedrørte udelukkende farvefjernsyn og ikke billedrør. Aftalen udløb den 30. juni 1980 og er ikke blevet fornyet. Den blev indgået i 1977 under henvisning til afdeling 201 i den amerikanske Trade Act fra 1974. Kommissionen råder for tiden ikke over tilsvarende hjemmel.

⁽¹⁾ Japans salg af fjernsynsapparater og billedrør i de første ti måneder af 1980 steg med ca. 35 % i forhold til den tilsvarende periode i 1979.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1431/80

af Davern

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. november 1980)

Om: Tysk undersøgelse af EFs marked for oksekød

Kan Kommissionen tilslutte sig de resultater, som det tyske landbrugsministerium for nylig er nået frem til i forbindelse med undersøgelsen af EFs marked for oksekød, nemlig at

1. de store interventionsopkøb er i modstrid med den store import;
2. de nuværende importordninger for oksekød bør ændres fuldstændigt;
3. GATT-kvoterne for oksekød er forældede, fordi den import, som oprindeligt skulle bestå af de dårligere kvaliteter oksekød til forarbejdning, nu næsten udelukkende udgøres af førsteklases

kød som filet og højreb, der specielt er beregnet til catering-branchen, og at EF er i stand til selv at dække dette marked;

4. importlicenser gives på grundlag af tidligere års leveringer af oksekød, som kan afsættes til mellem 1,20 og 2,20 irske £ pr. kg., og at EF går glip af en regulær indtjening, som i stedet går til licensindehaveren?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Poul Dalsager**

(24. februar 1981)

Det tyske landbrugsministerium lod foretage en undersøgelse over, hvorledes den fælles markedsordning fungerer i sektoren for okse- og kalvekød. Undersøgelsen blev udført af universitetet i Stuttgart Hohenheim, men det er ikke Kommissionen bekendt, i hvilken udstrækning det tyske landbrugsministerium har tilsluttet sig undersøgelsens resultater og konklusioner.

1. Kommissionen er klar over, at der stadigvæk finder interventionsopkøb sted, selv om der foretages import. Som det ærede medlem sikkert husker, foreslog Kommissionen imidlertid, at interventionsopkøbene skulle stilles i bero i perioden 1. april – 15. august 1980, men Rådet fulgte ikke dens forslag. Med hensyn til importen omfattes mere end 90 % af den af særlige importordninger, hvortil Kommissionen, Rådet og i det foreliggende tilfælde Europa-Parlamentet har givet deres tilslutning.

2. Kommissionen er ikke enig i, at de nuværende importordninger for oksekød bør ændres fuldstændigt.

3. Der er i Rådets forordning (EØF) nr. 2956/79 ⁽¹⁾ fastsat bestemmelse om åbning, fordeling og forvaltning af et fællesskabstoldkontingent for frosset kød af hornkvæg henhørende under position 02.01 A II b i den fælles toldtarif. Denne position omfatter hele og halve kroppe samt såkaldte »quartiers compensés«, forfjerdinger, bagfjerdinger, ikke-udbenede og udbenede udskæringer i frosset tilstand. Importøren kan vælge, hvad han vil importere for at få størst fordel.

4. Kommissionen er ikke i stand til at bekræfte den af det ærede medlem opgivne handelsmæssige værdi af importlicensen.

Betingelserne for tildeling af licenser er fastsat i artikel 3 i forordning (EØF) nr. 2956/79. At tildele GATT-importlicenser til højestbydende ville efter Kommissionens opfattelse have samme virkning som at pålægge afgifter, hvad der ville stride mod meningen af dette GATT-kontingent.

**SKRIFTLIG FØRESPØRGSEL Nr. 1466/80
af Turcat**

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. november 1980)

Om: Udvikling af markedet for løfteraketter og telesatellitter

Hvad agter Kommissionen at gøre til støtte for ESA i dets erobring af det internationale marked for løfteraketter samt til støtte for de europæiske satellit- og telesatellitselskaber?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(20. februar 1981)

I sit svar på mundtlig forespørgsel (M-160/80) fra Madron Richard Seligman om ARABSAT ⁽¹⁾ fremhævede Kommissionen betydningen af satellitprogrammer som bl. a. ARABSAT. Det blev imidlertid også anført, at myndighederne ikke havde henvendt sig til Kommissionen om støtte.

Kommissionen har med Den europæiske Rumorganisation drøftet, hvordan man bedst kan støtte den europæiske industri i udnyttelsen af teknologi udviklet i fællesskab af medlemmerne af Den

⁽¹⁾ EFT nr. L 336 af 29. 12. 1979, s. 3.

⁽¹⁾ Forhandlinger i Europa-Parlamentet, nr. 1-259 (juli 1980) s. 12.

europæiske Rumorganisation. I begge organisationer er man klar over det forhold, at selv om de europæiske staters indsats i forsknings- og udviklingsfasen forenes inden for Den europæiske Rumorganisation, har ingen enkelt organisation bemyndigelse til at fremme den kommercielle udnyttelse på verdensmarkederne af europæisk teknologi for satellitter og jordstationer. Sådan virksomhed er helt overladt til industriselskaber med støtte fra medlemsstater.

Der er hastigt ved at udvikle sig et meget stort marked over hele verden for satellitter og jordsystemer med tilhørende udstyr til løfteraketter. Det skønnes, at en kommerciel telekommunikationssatellit vil koste over 100 mio dollars og de tilhørende jordstationer ti gange så meget. Købere, fortrinsvis internationale organisationer, forventes inden for de kommende fem år at ville anskaffe adskillige af disse og andre systemer. Såfremt man skal undgå, at hele markedet bliver overtaget af udefra kommende konkurrenter, vil en betydelig indsats fra og for den europæiske industri være påkrævet på det industrielle, finansielle og politiske område.

Udsigterne til succes uden for Europa ville øges betydeligt, såfremt der i fællesskab inden for Europa blev fastlagt anvendelsesprogrammer på dette felt gennem den europæiske udnyttelse. De nuværende europæiske kommunikationssatellitter er eksempler på sådanne projekter. Efter Kommissionens opfattelse er det vigtigt, at nye satellitsystemer til forretnings- og datakommunikation bringes til veje på et samordnet europæisk grundlag, såfremt hjemmemarkedet skal udgøre et solidt udgangspunkt, hvorfra det vil være muligt at komme ind på verdensmarkederne.

Med Den europæiske Investeringsbank råder Fællesskabet over et finansieringsinstrument, hvormed investeringer i produktionsanlæg både kan stilles og bliver stillet til rådighed. Med det nye fællesskabsinstrument kan investeringsprojekter nu finansieres, selv om det endnu ikke er blevet stillet til rådighed for industriprojekter. Der findes imidlertid ikke noget fælles finansieringsinstrument til at bistå selskaber med en verdensomspændende markedsføring af satellitsystemer eller til at tage sig af finansiering, som i sådanne tilfælde måtte blive tilbudt af f. eks. den amerikanske bank for udførsel og indførsel, Exim Bank. En ændring af denne situation vil kun forekomme i tilfælde af en principiel forandring i medlemsstaternes holdning til behovet for eksportkreditsikring og eventuel finansiering på fællesskabsplan.

Kommissionen vil fortsat støtte Den europæiske Rumorganisation i anstrengelserne for at overbevise

medlemmer af begge organisationer om, at de bør forene deres rumprogrammer og deres indsats for at afgive tilbud om satellitsystemer på verdensmarkedet.

SKRIFTLIG FØRESPØRGSEL Nr. 1478/80

af Paisley

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. november 1980)

Om: Mælkeproduktionen i Nordirland

I betragtning af, at mejerisektoren i Nordirland næsten udelukkende er markedsorienteret og følgelig kun i ringe udstrækning gør brug af interventionsopkøbsordningerne, der anvendes i så vid udstrækning i de dele af Fællesskabet, hvor der er overskudsproduktion, erkender Kommissionen så ikke, at det er urimeligt, at de nordiske mælkeproducenter skal bidrage, i form af fradrag i deres mælkepriser, med ca. 3 millioner £ pr. år via medansvarsafgiften, og erkender Kommissionen ikke, at det navnlig er uretfærdigt at straffe Nordirland i dette omfang, navnlig eftersom den høje medansvarsafgift skyldes overproduktion i andre EF-lande, der fra naturens hånd ikke er så velegnede til mælkeproduktion som Nordirland? Vil Kommissionen overveje andre foranstaltninger til at nedbringe den for store produktion i hele Fællesskabet, som f. eks. at gøre produktionen til intervention mindre attraktiv som en afsætningsmulighed i områder, hvor der er overskudsproduktion, eftersom dette ville være en mere retfærdig måde at behandle områder som Nordirland på, hvor mælkeproduktionen er markedsorienteret?

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Poul Dalsager

(23. februar 1981)

Rådet traf beslutningen om, at medansvarsafgiften i juni sidste år skulle sættes op til 2 % af indikativprisen, fordi mælkeproducenternes salg af mælk til mejerierne stadig voksede i kalenderåret 1979. Den

voksende afsætning har påført Fællesskabet en stadig større økonomisk byrde, og det blev derfor anset for rimeligt, at en del af byrden blev lagt over på producenterne.

Grunden til, at afgiften på mælk, som afsættes af producenterne, opkræves til en enhedssats i de fleste dele af Fællesskabet, heriblandt også Nordirland, er, at markedsstøtteordningerne i mejerisektoren er til fordel for alle producenter. For at undgå et almindeligt markedssammenbrud har Fællesskabet i løbet af de seneste fem år mere end tredoblet sine udgifter i mejerisektoren. Under de foreliggende omstændigheder ville intet marked have kunnet give et mejeri tilstrækkelig indtægt til, at producenterne kunne få en betaling, der svarer til indikativprisen, hvis Fællesskabet ikke havde påtaget sig disse udgifter. Det må derfor være rimeligt at bede alle Fællesskabets producenter om at bidrage til, at den producentpris, de modtager, kan holdes på det nuværende niveau, især da de gennem medansvarsgruppen har en vigtig indflydelse på, hvor stor en del af midlerne der skal anvendes til udvidelse af markederne. Det forholder sig desuden sådan, at der i næsten alle Fællesskabets regioner, blandt dem også Irland, er producenter, som øger produktionen, men sikkert et endnu større antal producenter, som indskrænker produktion eller i det mindste holder den uændret. Det ville derfor være noget uretfærdigt at fritage en gruppe landmænd for afgiften og fortsat opkræve den af den anden, hvis produktion også går ned. Det ville desuden være noget ulogisk at ophæve basisafgiften i disse områder på et tidspunkt, hvor et af de vigtigste formål med den — at lægge en dæmper på den stigende mælkeproduktion — ser ud til at skulle opfyldes.

Endelig besluttende Rådet i juni sidste år, at der, hvis den mælkemængde, som sælges af Fællesskabets producenter i form af mælk og bestemte mejeriprodukter, i 1980 stiger med 1,5 % og derover i forhold til 1979, skal fastsættes en tillægsafgift for mejeriåret 1981/82 efter regler, som endnu ikke er fastlagt. Det er på nuværende tidspunkt næsten sikkert, at producenternes afsætning til mejerierne vil stige med mere end 1,5 %, og at der derfor vil blive pålagt en tillægsafgift. Når det skal undersøges, hvorledes denne afgift skal iværksættes, vil Kommissionen i sine forslag tage hensyn til, at den stadige overproduktion må begrænses. Med hensyn til salg til intervention bør det bemærkes, at der i Fællesskabet i løbet af de seneste tre år allerede er sket en betydelig udvikling bort fra intervention henimod afsætning på markedet. Denne udvikling skyldes til dels den politik, Kommissionen har fulgt inden for mejerisektoren.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1494/80

af lord O'Hagan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. november 1980)

Om: Arbejdsløsheden i Det forenede Kongerige

Det påstås, at medlemskab af Det europæiske Fællesskab er en af arbejdsløshedens årsager i Det forenede Kongerige.

1. I hvor høj grad er dette sandt?
2. I hvor høj grad skaber eksporten fra Storbritannien til Fællesskabets øvrige medlemsstater beskæftigelse i Storbritannien.

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Francois-Xavier Ortoli

(25. februar 1981)

I dag er der stor arbejdsløshed i samtlige vestlige industrilande, uanset om de er medlemmer af Fællesskabet eller ej. Dette skyldes til dels kombinationen af en langsom eller negativ økonomisk vækst og et stadig større antal arbejdssøgende. Da inflationsraterne er høje, energiomkostningerne stiger, og de industrialiserede lande kun langsomt tilpasser deres økonomi til ændringerne i verdenshandelens strukturer, er der kun ringe muligheder for at føre en ekspansiv politik.

Det er vanskeligt at belyse den relative virkning af de enkelte årsager til arbejdsløsheden. Dog kan det generelt set anføres, at medlemskab af Fællesskabet har virket dæmpende på de faktorer, der øger den britiske arbejdsløshed. Det er Kommissionens opfattelse, at de ugunstige virkninger af konjunkturaftatningen på EF-landenes økonomi er blevet holdt nede på et minimum, navnlig i kraft af Fællesskabets åbne handelspolitik, som på gunstig vis er trådt i stedet for den selvødelæggende protektionistiske politik, som førhen har kendetegnet afmatningsperioder.

EF-medlemskab bidrager på flere forskellige måder til at øge erhvervslivets aktivitet og derigennem til at øge den britiske beskæftigelse. F. eks. er den indbyrdes handelsmæssige afhængighed blevet øget betragteligt, og som følge heraf skaber den britiske eksport til de øvrige fællesskabslande i sig selv en betydelig del af beskæftigelsen i Det forenede Kongerige; fra 1972 til 1979 steg således den del af den britiske eksport, den gik til Fællesskabet, fra 29,5 % til 42 % af den samlede britiske eksport (der sammenlagt inden for samme tidsrum steg med 23 % om året). Desuden modtog Det forenede Kongerige i tidsrummet 1973 til 1979 lån på i alt 4,4 mia ERE fra Det europæiske Kul- og Stålfællesskab og fra Den europæiske Investeringsbank samt gennem ordningerne vedrørende det nye fællesskabsinstrument. Disse lån er blevet brugt til at finansiere investeringsprojekter og har dermed direkte eller indirekte været med til at forbedre den britiske beskæftigelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1559/80

af Cousté

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(20. november 1980)

Om: Følger for jern- og stålindustrien af US Steels antidumpingaktion

Kan Kommissionen nærmere angive, hvilke følger US Steels antidumpingaktion har for jern- og stål-virksomhederne i Fællesskabet?

Kan den med angivelse af, hvilket land disse virksomheder er hjemmehørende i, ligeledes oplyse, hvilke resultater der er opnået på eksportområdet i forbindelse med De forenede Staters indførelse af ordningen med »udløsningspriser«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Étienne Davignon

(25. februar 1981)

Det er umuligt at svare med præcise tal på spørgsmålet om, hvilken virkning US Steels antidumpingsag havde på EF-ståleeksporten til De forenede Stater i løbet af 1980, eftersom denne klage faldt sammen med afmatningens fulde virkning, da forbruget på USAs marked var 35-40 % under niveauet for 1979.

På de markeder, som var mindre påvirket af afmatningen, var EF-eksporten i løbet af sommermånederne 1980 på nogenlunde samme niveau som i 1979. På østkystmarkedet var EF-leverancer i sommermånederne 1980 næsten halvdelen af de tilsvarende for samme periode i 1979, mens leverancerne fra andre leverandører, som ikke blev nævnt i antidumpingklagen, faldt med over 50 %. På Great Lakes-markedet faldt den samlede import også med over 50 % i løbet af sommeren 1980, i sammenligning med 1979, mens EF-afskibninger faldt med over 70 % i samme periode.

Faldet i EF-leverancer til denne region viste sig allerede i første og andet kvartal af 1980 — faktisk udgjorde leverancerne i tredje kvartal en forbedring — og kan således ikke tilskrives virkningen af antidumpingklagen, men i højere grad virkningen af afmatningen og en kraftig konkurrence fra De forenede Staters egne værker og fremmede værker på et vigende marked.

Således var den vigtigste faktor i faldet i EFs eksport i 1980 afmatningen.

Vedrørende genindførselen af trigger-price-mekanismen (TPM) har Kommissionen i øjeblikket hverken tilstrækkelige oplysninger vedrørende indgåede ordrer eller leverancer til at gøre det muligt for den at vurdere virkningen af ovennævnte mekanisme, eftersom den blev genindført midt i oktober og afskibninger op til 5. november generelt ikke var omfattet af TPM.

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1563/80**af Boserup****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(20. november 1980)*

Om: Revisionsrettens særberetning, udbetaling af dobbelte restitutioner i forbindelse med eksport af fruktose

I Revisionsrettens særberetning om forskellige foranstaltninger i forbindelse med forvaltningen af EUGFL, garantisektionen (regnskabsåret 1978) ⁽¹⁾, hævdes i pkt. 33, at der eksisterer en lakune derved, at der kan udbetales dobbelte restitutioner i forbindelse med eksport af fruktose.

Har Kommissionen konstateret tilfælde, hvor denne lakune er blevet udnyttet? I bekræftende fald: hvor mange penge er på denne måde unddraget Fællesskabets skatteydere?

⁽¹⁾ EFT nr. C 258 af 6. 10. 1980.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(26. februar 1981)

Kommissionen har ikke konstateret noget tilfælde af dobbelt udbetaling af restitutioner i forbindelse med eksport af fructose.

Der ville ikke være nogen økonomisk fordel ved at foretage den transaktion, der henvises til i Revisionsrettens særberetning, da omkostningerne ved at fremstille glucose og fructose gennem invertering af saccharose med den teknik, der er til rådighed nu og inden for en overskuelig fremtid, overstiger det udbytte, der vil kunne opnås ved dobbelt udbetaling af restitutioner.

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1569/80**af Muntingh og Squarcialupi****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(21. november 1980)*

Om: Skiveskydning efter levende duer

1. Har Kommissionen kendskab til, at man i Italien (bl. a. i Cervia) stadigvæk dyrker skiveskydningsporten med levende duer som skive?
2. Er Kommissionen lige som vi af den opfattelse, at dette er en skammelig sport, så meget mere som der findes et fuldgældigt alternativ i form af lerdueskydning?
3. Er Kommissionen rede til at gøre et forsøg på, via en ændring af fugleloven, eller, hvis dette ikke kan lade sig gøre, på anden måde, at sætte en stopper for denne grusomme sport?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karl-Heinz Narjes

(22. februar 1981)

1. Kommissionen har ingen oplysninger om udøvelsen af denne »sport« i Italien.
2. Den skildrede praksis berører ikke anvendelsesområdet for direktivet om bevaring af vildtlevende fuglearter.
3. Kommissionen har derfor foreløbig ikke til hensigt at tage denne sag op.

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1577/80**af Cohen****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(21. november 1980)*

Om: Handelsforbindelserne med Japan

Selv om Kommissionen, så vidt jeg ved, allerede flere gange over for medlemsstaterne har påpeget, at

det ikke er i overensstemmelse med artikel 113 i traktaten, at der med Japan bilateralt aftales kvantitative begrænsninger i samhandelen, gør forskellige medlemsstater sig skyldige i en sådan krænkelse. En følge af denne praksis er, at man også gentagne gange har måttet tage artikel 115 i traktaten i anvendelse.

Kommissionen bedes oplyse:

1. hvilke medlemsstater der i deres særlige handelsaftaler med Japan har medtaget bestemmelser, der strider imod ånd og bogstav i artikel 113?
2. i hvilken udstrækning og med hensyn til hvilke produkter man som følge heraf har måttet gøre brug af artikel 115?
3. hvilke foranstaltninger Kommissionen agter at træffe, for at man så hurtigt som muligt kan nå frem til en fælles handelspolitik over for Japan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Wilhelm Haferkamp

(24. februar 1981)

1. og 2. Det er korrekt, at det i overensstemmelse med artikel 113 i EØF-traktaten udelukkende er Fællesskabet, der har kompetence til med tredjelande at indgå handelsaftaler, som omfatter kvantitative restriktioner. En del handelsaftaler mellem medlemsstaterne og en række tredjelande, herunder Japan, er imidlertid blevet videreført, indtil de har kunnet afløses af en fællesskabsaftale eller en autonom ordning på grundlag af Rådets afgørelser. Artikel 115 kan i påkommende tilfælde anvendes i forbindelse med import af forskellige japanske varer, når der er tale om varer, der endnu ikke er blevet liberaliseret på fællesskabsplan og undergivet fællesskabsrettens bestemmelser, især bestemmelserne i Kommissionens beslutning 80/47/EØF ⁽¹⁾.

Kommissionen er klar over, at handelsforbindelserne med Japan er et vigtigt område, hvor den fælles handelspolitik stadig er ufuldstændig. Dette svækker Fællesskabet og skaber risiko for en yderligere opdeling af Fællesskabet i regioner. Der blev i så henseende taget et skridt i den rigtige retning, da Rådet i sin erklæring vedrørende forbindelserne med Japan den 25. november 1980 understregede, at den nødvendige effektive begrænsning af Japans

eksport inden for kriseramte sektorer skulle gælde for Fællesskabet som helhed og ikke blot for regionale markeder.

3. Kommissionen forelagde i juli 1980 Rådet forslag om, at der både fra Japans og Fællesskabets side bør udfoldes bestræbelser for at fjerne de eksisterende handelsrestriktioner inden for rammerne af en omfattende strategi, som omfatter alle spørgsmål af fælles interesse. Kommissionen er fortsat af den opfattelse, at der er behov for en vidtspændende dialog mellem Fællesskabet og Japan baseret på et fælles oplæg fra Fællesskabets side. Denne opfattelse kommer til udtryk i den erklæring, som Rådet vedtog den 25. november 1980; i erklæringen henvises der til »visse muligheder for liberalisering på begge sider«, som kunne undersøges nærmere, således at der kan gøres konkrete fremskridt på de i erklæringen nævnte områder. Kommissionen aflægger rapport til Rådet i februar 1981 om dens drøftelser med de japanske myndigheder på grundlag af Rådets erklæring.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1598/80

af Vernimmen

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. november 1980)

Om: EFs program til bekæmpelse af fattigdom

Med den stigende arbejdsløshed i Europa (der er allerede mere end syv millioner officielt registrerede arbejdsløse i Det europæiske Fællesskab) griber også fattigdommen om sig i Europa. Vi konstaterer faktisk, at de eksisterende velfærds- og socialsikringssystemer ikke er tilstrækkelige til, at alle borgere kan hjælpes, før de befinder sig i en tilstand af fattigdom. Der er jo stadig mange huller.

Dertil kommer, at fattigdomsproblemet i de seneste år også så at sige er blevet forstærket af omfattende ungdomsarbejdsløshed, økonomiske strukturlægninger, traditionelle erhvervs forsvinden, urbaniseringsprojekter, hvor der handles hen over hovedet på de oprindelige indbyggere, samt af tilbagegang for store områder.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 20. 12. 1979; EFT nr. L 16 af 22. 1. 1980, s. 14.

Det europæiske Fællesskab kan, hvad dette angår, ikke vælte hele ansvaret over på de nationale regeringer: ofte er følgen af politiske foranstaltninger på europæisk plan, at der direkte eller indirekte skabes ny fattigdom. Det europæiske Fællesskab har med andre ord også en opgave på dette område. Thi i det rige Europa må der også tænkes på de dårligst stillede.

I de forløbne år har Det europæiske Fællesskab støttet en række projekter til bekæmpelse af fattigdom. For de næste to års vedkommende har Kommissionen udarbejdet et midlertidigt program, som absolut bør gennemføres.

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes Rådet har reageret på dette midlertidige program, og hvornår den mener, at gennemførelsen kan påbegyndes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ivor Richard

(25. februar 1981)

I november 1979 har Rådet modtaget et forslag fra Kommissionen til Rådets afgørelse om et midlertidigt program på området fattigdomsbekæmpelse ⁽¹⁾.

Den 9. juni 1980 havde Rådet endnu ikke truffet nogen afgørelse om dette forslag, men Kommissionen har anmodet om, at der i god tid før det næste møde i Rådet (socialministrene) forelægges Rådet en foreløbig evalueringsrapport om programmet til bekæmpelse af fattigdom. Denne anmodning er blevet efterkommet.

Den 18. juni 1980 har Europa-Parlamentet vedtaget et forslag ⁽²⁾ om at erklære forhandlingen for uopsættelig i henhold til artikel 14 i forretningsordenen; heri understreges over for Rådet den store interesse, som Parlamentet nærer for dette program.

Oprindeligt anmodede Kommissionen om et beløb på 9 mio ECU til dette midlertidige program. Som resultat af et kompromis blev dette beløb reduceret til 4 mio ECU for siden at blive reduceret til 500 000 ECU i Rådets budgetoverslag for 1981. Dette beløb blev vedtaget af Europa-Parlamentet på dets møde i november i Luxembourg.

Den 27. november 1980 traf Rådet en »afgørelse om et supplerende program til bekæmpelse af fattigdommen«. På grundlag af denne afgørelse kan Kommissionen — inden for rammerne af de endnu til rådighed stående midler (700 000 ECU) — indtil den 30. november 1981 foreslå, gennemføre eller finansiere undersøgelser og arbejds møder, der sigter på at afhjælpe manglerne i forbindelse med bekæmpelsen af fattigdommen. Kommissionen har således i mellemtiden gjort en begyndelse ved gennemførelsen af denne afgørelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1610/80

af Buchan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. november 1980)

Om: Fri bevægelighed for personer og deres ejendele inden for Fællesskabet

Mandag den 23. maj 1980 blev et flyveblad (hvoraf kopi er vedlagt), der gik imod den igangværende opførelse af et atomkraftværk i Cattenom, og som blandt andet indeholdt følgende passager:

»Mange militante atomkraftmodstandere har i dag gennemført en fredelig og symbolsk besættelse af grænseovergangsstedet ved Mondorf for at gøre befolkningen i denne region opmærksom på den repressive og helt igennem atomkraftvenlige politik, den franske regering, der løber den internationale atomlobbys ærinder, fører... koordinatorene af atomkraftmodstanden... protesterer også på det kraftigste mod de antidemokratiske aktioner, de repressive franske styrker har gennemført ved endnu en gang pinsemandag at forhindre adskillige atomkraftmodstandere i at komme ind i Frankrig og forsøge at forhindre omdelingen af flyveblade ved grænseovergangsstederne. Mobiliseringen af tusinder af CRS'er, hver gang tyske og luxembourgske atomkraftmodstandere ønsker at passere grænsen for at vise deres solidaritet med den franske anti-atomkraftbevægelse, har givet os en forsmag på den politistat, der vil blive indført, når først atomkraftværket i Cattenom er bygget...«

⁽¹⁾ Dok. KOM(79) 657 endelig udg. af 23. november 1979.

⁽²⁾ Dok. PE 65.777.

konfiskeret af medlemmer af CRS ved det franske grænseovergangssted i Evrange i departementet Moselle.

Flyvebladet opfordrede derefter atomkraftmodstanderne i regionen til at fortsætte deres kamp mod opførelsen af atomkraftværket i Cattenom, der endnu ikke er i drift, og til at møde talrigt op til et møde/en fest i Remerschen den 7. juni.

Da chaufføren nægtede at udlevere dokumentet, blev bilen gennemsoget af medlemmer af CRS.

Kan Kommissionen oplyse:

1. om politiet i en medlemsstat i henhold til EØF-traktaten har beføjelse til at standse, visitere og gennemsoge personer og køretøjer ved grænseovergangssteder;
2. om de samme bestemmelser indeholder begrænsninger, hvad angår fri bevægelighed for informationer og informationsmateriale mellem medlemsstater, såfremt sådant materiale er frit tilgængeligt i en anden medlemsstat;
3. hvilke foranstaltninger Kommissionen vil iværksætte, såfremt der konstateres eller er mistanke om indskrænkninger i den frie bevægelighed i henhold til traktaten, for at undersøge og imødegå en sådan krænkelse af traktaten;
4. hvilke sanktioner Kommissionen ønsker, der skal iværksættes med henblik på at genoprette traktatens målsætning med hensyn til den frie bevægelighed inden for Fællesskabet, såfremt det af Kommissionens undersøgelse og foranstaltninger fremgår, at en sådan krænkelse har fundet sted?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karl-Heinz Narjes

(26. februar 1981)

1. Traktaterne om oprettelse af De europæiske Fællesskaber indeholder ingen bestemmelser vedrørende medlemsstaternes politistyrkers virksomhed ved grænsestederne. EØF-traktaten og akterne udstedt i medfør af denne traktat om fri bevægelighed for personer vedrører i første række EF-statsborgers rejse og ophold inden for Fællesskabets territorium med henblik på udøvelse af erhvervsvirksomhed eller i egenskab af modtagere af tjenesteydelser. Medlemsstaterne har dog forbeholdt sig ret til at foretage grænsekontrol, der vedrører den offentlige orden, såsom f. eks. bekæmpelse af visse former for ulovlig ind- og udførsel (våben, narkotika osv.) eller terrorisme.

2. Bestemmelserne om fri bevægelighed vedrører udover personer kun varer, tjenesteydelser og kapital.

Som tjenesteydelser betragtes i EØF-traktatens forstand ydelser, der normalt leveres mod vederlag. Uddeling af flyveblade som i det foreliggende tilfælde falder ikke ind under denne definition.

3 og 4. Kommissionen kan ikke, medmindre traktaterne overtrædes, gribe ind i tilfælde som dem, det ærede medlem nævner.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1619/80

af Walz

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. november 1980)

Om: Energiforskning

I Forbundsrepublikken Tyskland er de finansielle midler, der i regnskabsåret 1980 er afsat til ikke-nuklear energiforskning, i forhold til det oprindelige budgetforslag nedskåret drastisk, henholdsvis blokeret (i stedet for 604 kun 532 mio DM).

Deler Kommissionen den opfattelse, at den voldsomme nedskæring på de nationale budgetter af udgifterne til forskning vedrørende alternative energikilder vil få negative følger for Fællesskabets energipolitik?

Hvilket talmateriale har Kommissionen til rådighed vedrørende udviklingen på budgettet for forskningsmidler på dette område i de andre medlemsstater i EF?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Étienne Davignon

(20. februar 1981)

Kommissionen har med bekymring bemærket, at den tyske forbundsregering har foretaget en nedskæ-

ring på ca. 12 % i de midler, der var afsat på 1980-budgettet til ikke-nuklear energiforskning, men den har imidlertid forståelse for de argumenter, der blev fremført til begrundelse herfor. Det kan ikke udelukkes, at nedskæringen af forskningsudgifterne til alternative energikilder på længere sigt kan hæmme udviklingen af energiteknologier og indsnævre spillerummet for Fællesskabets energipolitik.

De tal, som Kommissionen råder over med hensyn til ikke-nuklear energiforskning, er angivet nedenfor. For 1979 og 1980 foreligger endnu ikke noget endeligt tal, men Kommissionen har ikke kendskab til andre tilfælde, hvor de oprindeligt foreslåede budgetmidler er blevet beskåret i en medlemsstat.

Ikke-nuklear energiforskning — udvikling i budgettet

(mio ERE)

	B	DK	D	F	IRL	I	NL	UK
1973	9,1	0,9	31,9	102,3	0,23	19,9	6,4	50,3
1974	13,1	2,6	63,4	130,1	1,47	12,8	6,8	83,1
1975	15,0	3,9	110,1	161,6	1,79	31,5	10,5	102,7
1976	17,6	2,3	96,5	213,6	0,99	76,3	12,6	156,8
1977	14,9	5,7	132,2	253,8	1,4	83,0	33,3	179,0
1978	16,5	12,5	218,9	313,4	2,1	98,6	34,6	206,4

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1621/80

af Ewing

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. november 1980)

Om: Anvendelsen af jordarealer

I betragtning af, at jord er et kostbart og enestående aktiv, hvilket Kommissionen selv har medgivet i udtalelser over for Parlamentet;

i betragtning af, at nogle af de største arealer i Highlands and Islands-regionen i Skotland ikke udnyttes rationelt til fordel for indbyggerne og mere generelt for hele menneskeheden, hvoraf en tredjedel sulter;

i betragtning af, at den pågældende medlemsstat, Det forenede Kongerige, ikke har løst denne situation selv på den mest nærliggende måde, nemlig ved udvikling af skovbrug på nogle af de arealer, der er uanvendelige til landbrug;

vil Kommissionen da udtale sig om, hvad den agter at foretage sig med hensyn til den skandaløse forværring af situationen i Highlands and Islands-valgkredsen, hvor et gods, Assynt Estate, er blevet fritaget for Capital Transfer Tax, fordi det ikke har udviklet sin jord, så den kunne anvendes til sit egentlige formål?

Hvad er Kommissionens standpunkt til den situation, at man inden for Fællesskabet ikke alene lader rettighederne for de få, der har råd til at jage, skyde og fiske, gå forud for udvikling af jorden til fordel for de mange, men at Det forenede Kongeriges skattestruktur ligefrem opfordrer til ikke at foretage nogen udvikling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(20. februar 1981)

Det spørgsmål, som det ærede medlem rejser, er både af jordpolitisk og skattepolitisk art. Gennem-

førelse af jordpolitik henhører helt og holdent under medlemsstaternes kompetence.

For så vidt angår beskatning har Kommissionen allerede i sine svar på skriftlige forespørgsler nr. 274/78 ⁽¹⁾, 314/78 ⁽²⁾ og 516/79 ⁽³⁾ oplyst, at den ikke mener, at dens virksomhed på skatteharmoniseringsområdet på det nuværende stadium af Fællesskabets udvikling bør omfatte harmonisering af gave- og arveafgifter som f. eks. afgifter af kapitaloverførsler (Capital Transfer Tax) i Det forenede Kongerige.

Under disse omstændigheder må Kommissionen med beklagelse konstatere, at den ikke kan gribe ind eller fremsætte nogen udtalelse vedrørende anvendelsen af jord i Højlandet og på øerne i Skotland som beskrevet af det ærede medlem.

⁽¹⁾ EFT nr. C 238 af 9. 10. 1978, s. 24.

⁽²⁾ EFT nr. C 282 af 27. 11. 1978, s. 10.

⁽³⁾ EFT nr. C 310 af 10. 12. 1979, s. 15.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1623/80

af Cousté

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. november 1980)

Om: Import af japanske biler

Vil Kommissionen oplyse, hvad den har foretaget sig med hensyn til den rapport om importen af

japanske biler til Fællesskabet, der er udarbejdet af komiteen for automobilproducenter i Fællesskabet?

Vil den ligeledes oplyse om det antal japanske biler, de enkelte EØF-lande har importeret; disses procentsats i forhold til det samlede antal importerede biler og procentsatsen for køb af japanske biler i forhold til det samlede bilkøb inden for de seneste fem år?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(20. februar 1981)

Kommissionen holder snæver forbindelse med bilindustriens repræsentanter, og drøftelserne drejer sig ikke blot om forholdet mellem Fællesskabet og Japan, men der tages naturligvis hensyn til dette forhold, og navnlig til den af CCMC ⁽¹⁾ udarbejdede rapport.

Den har haft lejlighed til at udtale sig om samtlige de spørgsmål vedrørende bilindustrien, der har været oppe under debatten i Parlamentet den 17. december 1980, og som man fortsatte med at behandle under sessionen i januar 1981.

Af den medfølgende oversigt fremgår antallet af japanske biler indført i Det europæiske økonomiske Fællesskabs ni medlemsstater; procenten for disse af samtlige indførte biler og procenten for salget af japanske biler sammenholdt med det samlede bil salg.

⁽¹⁾ Comité des constructeurs automobile du Marché commun = Udvalget for bilfabrikanter i Fællesmarkedet.

Den japanske fremtrængen i medlemsstaterne (1975-1980)

Land		1975	1976	1977	1978	1979	1980
D	a	35,7	42,8	62,4	97,4	147,9	249,0
	b	6,7	8,5	11,0	15,5	23,5	37,5
	c	1,7	1,9	2,4	3,7	5,6	10,3
F	a	23,0	51,0	49,9	35,4	43,0	55,0
	b	7,6	12,0	11,8	8,7	9,9	12,8
	c	1,5	2,7	2,6	1,8	2,2	2,9
B + L	a	64,0	78,0	87,0	79,0	80,0	112,0
	b	16,5	18,0	19,3	17,8	17,7	25,2
	c	16,5	18,0	19,3	17,8	17,7	25,2
I	a	1,1	1,9	0,8	1,1	1,6	1,0
	b	0,3	0,4	0,2	0,2	0,2	0,1
	c	0,1	0,2	0,1	0,1	0,1	0,1
UK	a	108,0	121,0	140,0	174,0	185,0	190,0
	b	27,2	24,8	23,3	22,2	19,2	21,2
	c	9,0	9,4	10,6	10,9	10,8	12,3
NL	a	75,0	85,0	109,0	110,0	111,0	121,0
	b	16,0	17,5	20,8	19,8	20,8	27,8
	c	15,6	16,8	19,8	18,8	19,5	26,6
DK	a	23,0	31,0	23,0	19,0	27,0	26,0
	b	19,8	20,4	16,3	14,3	21,3	31,3
	c	19,8	20,4	16,3	14,3	21,3	31,3
IRL	a	6,0	10,0	18,0	28,0	27,0	28,0
	b	11,1	14,2	21,5	26,0	28,0	30,5
	c	11,1	14,2	21,5	26,0	28,0	30,5

a = Antal indførte japanske biler ($\times 1\ 000$).
b = % af japanske biler i forhold til samlet indførsel.
c = % af japanske biler i forhold til den samlede indregistrering.
b, c = Afrundede tal til 0,1 %.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1628/80

af lord O'Hagan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(1. december 1980)

Om: Tilskud til fjerkræsektoren

Kommissionen er naturligvis klar over, at situationen i forbindelse med ægproduktionen i Fællesskabet er ved at være meget usikker for ikke at sige

kaotisk. Landmænd i Frankrig, som opfører hønsehuse, får 20 % i tilskud til de dermed forbundne omkostninger.

1. Er dette i overensstemmelse med Rom-traktaten?
2. Fører det ikke til overproduktion til subventionerede priser?
3. Har den franske regering underrettet Kommissionen om disse tilskud?
4. Hvilke forholdsregler har Kommissionen taget, og hvilke agter den at tage?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Poul Dalsager**

(23. februar 1981)

Direktivet 72/159/EØF ⁽¹⁾ om modernisering af landbrugsbedrifter, hvori der fastlægges regler for investeringsstøtte til landbrugere i Fællesskabet, udelukker stats- eller fællesskabsstøtte til anskaffelse af fjerkræ eller investering i æg- og fjerkræsektoren.

Den franske regering har ikke givet meddelelse til Kommissionen om statsstøtte på 20 % til opførelse af hønsehuse, og de supplerende undersøgelser, som Kommissionen har foretaget, bekræfter, at der ikke ydes nogen statsstøtte i denne sektor.

⁽¹⁾ EFT nr. L 96 af 23. 4. 1972, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1632/80

af Cousté

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

1. december 1980)

Om: Deltidsarbejde

Hvilke af de nyeste statistikker omhandlende deltidsarbejde i hver enkelt af Fællesskabets medlemsstater har Kommissionen kendskab til?

Er det muligt at få oplyst procentdelen af arbejdstagere på deltid i hver af medlemsstaterne i årene 1945, 1957, 1965, 1975 og 1978 samt udviklingen inden for deltidsarbejdet i hvert af disse lande mellem 1945 og årstallet for de seneste statistikker?

Kan Kommissionen konstatere uoverensstemmelse eller overensstemmelse mellem disse procenttal, og kan den give nærmere oplysning om den aktion, den har indledt med henblik på at fremme anvendelsen af deltidsarbejde i Fællesskabet, som der er et udtalt behov for?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Michael O'Kennedy**

(25. februar 1981)

På grundlag af rådsforordninger har Kommissionen side 1973 gennemført regelmæssige fællesskabsrundspørger om den del af arbejdskraften, der udfører deltidsarbejde. Dette defineres som et arbejde af kortere varighed end den normale varighed. De vigtigste resultater af rundspørgerne i 1973, 1975 og 1977 bringes i den publikation fra De europæiske Fællesskabers statistiske Kontor, der hedder »Stikprøveundersøgelse af arbejdsstyrken: 1973, 1975, 1977 — Eurostat 1980«. En oversigt i tabelform over antallet af arbejdstagere på deltid, der ligeledes omfatter oplysninger om 1979, gengives nedenfor.

Før 1973 var det ikke muligt at udarbejde oplysninger om deltidsarbejde på internationalt niveau, fordi de definitioner, der benyttedes i de forskellige nationale statistikker, afveg stærkt fra hinanden. Derfor kan man ikke udarbejde en statistik over udviklingen helt fra 1945.

Kommissionen forelagde i juli 1980 Rådet en meddelelse om deltidsarbejde, der ligeledes er blevet fremsendt til Europa-Parlamentet til underretning ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dok. KOM(80) 405 endelig udg.

Procentsats for arbejdstagere på deltid ⁽¹⁾

(i 00)

Land	1973			1975			1977			1979 (foreløbige tal)		
	T	M	F	T	M	F	T	M	F	T	M	F
Forbundsrepublikken Tyskland	7,7	1,0	20,0	9,0	1,1	22,8	9,6	1,1	24,4	9,5	0,9	26,2
Frankrig	5,1	1,4	11,2	6,6	2,1	14,0	7,3	2,3	15,2	7,1	2,0	15,2
Italien	3,9	2,3	8,5	4,6	2,7	9,9	2,5	1,2	5,9	2,6	1,2	6,0
Nederlandene	4,4	1,1	15,5	5,6	1,5	18,6	5,9	1,5	19,0	7,5	1,8	23,2
Belgien	2,8	0,4	8,2	4,1	0,4	11,6	5,8	1,0	16,1	5,7	0,8	16,0
Luxembourg	4,5	(0,9)	13,9	5,0	(0,9)	15,4	4,1	(0,8)	12,3	5,6	(0,7)	17,2
Det forenede Kongerige	15,3	1,8	38,3	16,9	2,2	40,9	16,9	2,1	40,4	15,4	1,3	37,7
Irland	3,1	1,3	8,0	4,0	1,8	9,9	3,7	1,6	9,6			
Danmark	19,3	2,3	43,0	17,0	1,9	40,3	18,4	2,7	42,4			
EUR 9	9,1	1,3	23,0	9,4	1,9	23,6	9,4	1,6	23,7			

⁽¹⁾ Kun for personer med hovedbeskæftigelse
 Kilde: Stikprøveundersøgelse af arbejdsstyrken

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1654/80

af Megahy

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. december 1980)

Om: Illoyal konkurrence fra Spanien

Jeg har fået klager fra en farvestoffabrikant i min valgkreds over, hvad han påstår er illoyal konkurrence fra Spanien. Han fremførte, at tolden på spanske farvestofprodukter, der indføres i EØF, er 4 %, og dette svarer til en 10 % afgift for den type produkter, som firmaet i min valgkreds fremstiller. Firmaet hævder også, at de spanske producenter fra deres regering modtager en eksportrestitution, der sammen med den lave toldsats giver en betydelig fordel på EØF-markedet. Klagen går ud på, at den tilsvarende told, som Spanien pålægger varer fra Det forenede Kongerige, er yderst høj, så høj, at den hindrer fri adgang til det spanske marked. Tolden er 86 pesetas pr. bruttokilo, hvilket efter at der er beregnet fradrag af afgifter, svarer til 64,7 pesetas pr. kg, således at tolden pr. kg beløber sig til 37 %.

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage på baggrund af den forestående tiltrædelse af EØF for at sørge for, at en sådan diskriminerende told nedsættes, således at Det forenede Kongeriges og andre EØF-firmaer kan få loyale konkurrencevilkår på det spanske marked?

Svar afgivet på Kommissionens
 vegne af Lorenzo Natali

(26. februar 1981)

Forbindelserne mellem Fællesskabet og Spanien er fastlagt ved bestemmelserne i handelsaftalen af 29. juni 1970.

I artikel 1 og 2 i bilag II til denne aftale er dels fastsat de reduktionssatser for told, der skal anvendes af Spanien på varer med oprindelse i Fællesskabet, dels grundlaget for beregning af disse reduktioner, det vil sige den told, »som til enhver tid faktisk anvendes over for tredjelande«.

For så vidt angår spørgsmålet om udligningsafgifter ved indførsel og eksportgodtgørelser, har Kommissionen i flere tilfælde konstateret, at disse afgifter og godtgørelser overstiger den interne afgiftsbelastning, som udgør loftet for den udligning, der er tilladt ifølge handelsaftalen mellem Fællesskabet og Spanien.

Siden 1973 har Kommissionen over for de spanske myndigheder insisteret på, at disse problemer løses ved indførsel af et mere neutralt system, helst merværdiafgift, i stedet for systemet med »kaskade«-omsætningsafgift.

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på den klare stillingtagen, Fællesskabet har givet udtryk for under tiltrædelsesforhandlingerne med hensyn til anvendelse af merværdiafgift i Spanien straks fra tiltrædelsen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1657/80

af Maij-Weggen

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. december 1980)

Om: Kunstige sødemidler

- Coca-cola har for nogen tid siden bragt en sukkerfri cola-drik på markedet under betegnelsen »Teb«. Denne drik, der er beregnet for diabetikere, indeholder kunstige sødemidler som saccharin og cyclamat. Det er gennem dyreforsøg konstateret, at disse stoffer er kræftfremkaldende.
- Selv om denne drik egentlig er beregnet til begrænset brug inden for en lille gruppe, har importøren i den seneste tid forsøgt at udvide forbruget heraf i den brede offentlighed ved at sælge den som »sukkerfri slankedrik«.
- Mener Kommissionen ikke, at dette som følge af det store forbrug af coladrikke og det store behov for kaloriefattige produkter kan være en trussel mod den offentlige sundhed?
- Ser Kommissionen muligheder for at træffe foranstaltninger med henblik på at begrænse denne specielle coladrik til den lille gruppe, som den i sin tid var beregnet for, da den blev bragt på markedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karl-Heinz Narjes

(25. februar 1981)

For så vidt angår anvendelsen af saccharin som bestanddel i levnedsmidler og salget heraf i tabletform til den endelige forbruger har Kommissionen den 29. marts 1978 rettet en henstilling⁽¹⁾ til medlemsstaterne, hvori den fuldt ud tilslutter sig de konklusioner, der er fremsat af den videnskabelige

komité for levnedsmidler. Sidstnævnte godkender specielt en midlertidig acceptabel daglig indtagelse (ADI) på fra 0 til 2,5 mg saccharin pr. kg legemsvægt som fastsat af det fælles FAO/WHO ekspertudvalg vedrørende tilsætningsstoffer i levnedsmidler (JECFA), men fraråder anvendelse af saccharin i fødevarer til børn og anbefaler, at det af etiketterne skal fremgå, at fødevarerne indeholder dette sødemiddel.

Da der er tale om cyclamater, har der på fællesskabsplan endnu ikke været foretaget nogen toksikologisk evaluering. Imidlertid har JECFA på sin side fastsat en midlertidig ADI på fra 0 til 4 mg cyclamat pr. kg legemsvægt.

På grundlag af disse data kan det fastslås, at et regelmæssigt forbrug af en middelmængde (ca. 600 ml om dagen) af de af det ærede medlem nævnte drikke sandsynligvis vil overstige den acceptable daglige indtagelse af saccharin betydeligt og nå grænsen for indtagelsen af cyclamater, og at disse drikke derfor ikke egner sig til flydende føde.

Kommissionen mener imidlertid ikke, at det er nødvendigt straks at træffe særlige foranstaltninger på dette område. Den af det ærede medlem beskrevne situation har nemlig helt klart relation til det nederlandske marked. Ifølge de bestemmelser, som hjemler ret til at forhandle de pågældende drikke i Nederlandene, skal der ske en meget nøje mærkning, og der gives ikke mulighed for at antyde, at drikken har helbredende eller forebyggende egenskaber med hensyn til sygdomme eller fysisk besvær, idet dog ordene »voor diabetici« (for diabetikere) må anvendes. For så vidt angår det af det ærede medlem kritiserede reklamemisbrug, har Kommissionen fået oplyst, at de nederlandske myndigheder i øjeblikket er ved at undersøge, hvilke juridiske muligheder der er for at bringe denne praksis til ophør.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1659/80

af Maij-Weggen

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. december 1980)

Om: Europæisk konference om mishandling af kvinder

- Sammenslutningen af kvindehuse i Belgien afholder den 14. og 15. februar 1981 en europæ-

(¹) EFT nr. L 103 af 15. 4. 1978, s. 32.

isk konference om mishandling af kvinder for grupper og institutioner, der beskæftiger sig med denne problematik.

- Kan Kommissionen meddele, om den har reageret positivt på den ansøgning om støtte, som sammenslutningen har sendt til Fællesskabet til fordel for denne konference?
- Har Kommissionen til hensigt at beskæftige sig med denne problematik på den ene eller den anden måde, og hvilke planer eksisterer der i givet fald?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ivor Richard

(25. februar 1981)

Kommissionen har bidraget finansielt til dækning af en stor del af udgifterne i forbindelse med en europæisk konference i Belgien den 14. og 15. februar 1981, som er tilrettelagt af »Fédération belge des femmes battues« (den belgiske sammenslutning af voldsramte kvinder).

På denne konference vil man bl. a. diskutere voldsramte kvinders muligheder for at få erhvervsarbejde. Fællesskabet har allerede taget en række initiativer på dette område.

Kommissionen er til enhver tid villig til at undersøge mulighederne for at give økonomisk støtte til organisationer, som udarbejder uddannelsesprogrammer og beskæftigelsesfremmende projekter for kvinder, for så vidt som disse er i overensstemmelse med Fællesskabets politik, og for så vidt som organisationerne overholder betingelserne for en sådan støtte.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1671/80

af Simpson

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. december 1980)

Om: Anti-rygningsforanstaltninger

Er Kommissionen i betragtning af de velunderbyggede helbredsmæssige farer ved rygning og i betragtning af de alvorlige problemer i forbindelse med tobaksmisbrug glad for den beslutning, som europaskolen i Woluwé, Bruxelles, for nylig har truffet om

at indrette et rygelokale for skolens 15-16årige elever?

Hvilke anti-rygningsforanstaltninger har Kommissionen for øjeblikket i gang eller vil den foreslå truffet, især i forbindelse med Fællesskabets unge?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ivor Richard

(20. februar 1981)

Kommissionen henviser det ærede medlem til sine tidligere svar på skriftlige forespørgsler fra Parlamentet vedrørende samme problem (103/79, 645/79, 1426/79 og 350/80 ⁽¹⁾).

I henhold til den afgørelse, som sundhedsministrene traf på mødet i Bruxelles den 16. november 1978, har Kommissionen med henblik på et fremtidigt initiativ til bekæmpelse af rygning indledt systematiske undersøgelser, bl. a. af grundene til at folk ryger. Når der foreligger en dybtgående analyse af undersøgelsesresultaterne, vil Kommissionen sandsynligvis fremsætte et konkret forslag til begrænsning af rygning blandt unge.

Den beslutning, som rektor for europaskolen i Woluwe i Bruxelles har truffet, er udtryk for den tvivl, der hersker omkring spørgsmålet om, hvordan man bedst beskytter ikke-rygernes rettigheder, så længe der ikke eksisterer bedre metoder til bekæmpelse af rygning blandt unge.

⁽¹⁾ EFT nr. C 185 af 23. 7. 1979, s. 15.
EFT nr. C 316 af 17. 12. 1979, s. 38.
EFT nr. C 126 af 27. 5. 1980, s. 40.
EFT nr. C 198 af 4. 8. 1980, s. 59.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1673/80

af Hamilius

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(4. december 1980)

Om: Tjenesterejser foretaget af ansatte i Fællesskabets administration og de nationale administrationer

Kan Rådet for det sidst afsluttede regnskabsår, dvs. 1979, oplyse:

1. antallet af tjenesterejser foretaget af de ansatte,
 - mellem de tre foreløbige arbejdssteder fastlagt ved beslutningen af 1965,
 - uden for disse foreløbige arbejdssteder.

Dette antal fordeler sig således:

— Belgien	317
— Danmark	2 168
— Tyskland	3 579
— Frankrig	4 396
— Irland	2 679
— Italien	3 315
— Luxembourg	767
— Nederlandene	3 426
— Storbritannien	2 949
	<u>23 596.</u>

2. antallet af dage eller tjenesterejsernes gennemsnitlige varighed for disse ansatte for de to former for tjenesterejser.

3. det beløb, som Kommissionen i regnskabsåret 1979 har udbetalt som godtgørelse for rejseudgifter til ansatte i medlemsstaternes nationale administrationer for rejser mellem deres respektive hovedstæder og de foreløbige arbejdssteder i henhold til beslutningen af 1965?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1680/80

af Quin

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. december 1980)

Svar

(26. februar 1981)

1. Antallet af tjenesterejser i 1979 foretaget af tjenestemænd og øvrige ansatte i Rådet fordeler sig således:

- mellem de tre foreløbige arbejdssteder fastlagt ved beslutningen af 1965, 2 159
- uden for disse foreløbige arbejdssteder 1 135

2. Antallet af dage, som tjenestemænd og øvrige ansatte i Rådet i 1979 har anvendt på de under punkt 1 omhandlede tjenesterejser, fordeler sig således:

- mellem de tre foreløbige arbejdssteder fastlagt ved beslutningen af 1965, 3 280
- uden for disse foreløbige arbejdssteder 6 056

3. Antallet af godtgørelser for rejseudgifter, som Rådet i 1979 har udbetalt til tjenestemænd og øvrige ansatte i medlemsstaternes nationale administrationer for rejser mellem deres respektive hovedstæder og de foreløbige arbejdssteder, er: 23 596.

Om: Hvede til brødfremstilling

Kan Kommissionen bekræfte, at hvede, som blev tilbudt til intervention i Det forenede Kongerige, og blev afvist med den begrundelse, at det ikke var egnet til brødfremstilling, senere betragtes som acceptabelt for Det forenede Kongeriges bagere? Kommissionen bedes i bekræftende fald anslå, hvor store mængder der er tale om? Er Kommissionen overbevist om, at dens prøver er egnede til at identificere hvede til engelsk brødfremstilling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(27. februar 1981)

Fællesskabets støtteordning for hvede omfatter

- en fælles interventionspris: hvede, der opkøbes til denne pris, skal opfylde visse krav, men behøver ikke være egnet til brødfremstilling eller opfylde normerne for brødfremstilling
- en referencepris for brødhvede: der er ikke automatisk adgang til at bringe korn til intervention til denne højere pris, men der kan gennemføres

intervention, hvis der er overskud af brødhvede. Der var intervention i en begrænset periode i begyndelsen af dette høstår. Hvis referenceprisen skal have virkelig betydning, er det vigtigt, at den gælder for en ganske bestemt standardkvalitet for brødfremstilling. Ellers er der risiko for, at Fællesskabet kommer til at støtte et produkt af ringere kvalitet til alt for høj en pris, hvilket vil være til skade for markedet, og at det bliver vanskeligere og antagelig bekosteligere for Fællesskabets budget at sælge interventionslagrene igen.

Frem til 9. januar i høståret 1980/81 er der blevet accepteret 87 321 t hvede af minimumsbagekvalitet til intervention i Det forenede Kongerige. Kommissionen har ikke nærmere oplysninger om, hvad den hvede, som ikke er blevet accepteret af et interventionsorgan i forbindelse med særlige støtteforanstaltninger på referencepriseniveau, er blevet anvendt til. Det kan udmærket tænkes, at noget hvede, der er blevet tilbudt til intervention og afvist, fordi den ikke opfyldte normerne for brødfremstilling, alligevel kan anvendes hertil. Der findes ikke noget præcist punkt på kvalitetsskalaen, hvor alle eksperter er enige om, at hvede er egnet til brødfremstilling, og der eksisterer også regionale og andre forskelle inden for brødproduktionen. Kommissionen mener imidlertid, at det af ovennævnte grunde er i Kommissionens interesse at opretholde præcise standardkvaliteter, som referenceprisen skal gælde for. Rådet har allerede fået forelagt et forslag fra Kommissionen vedrørende standardkvaliteter for brødfremstilling.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1681/80

af **Quin**

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. december 1980)

Om: Udtalelser fra Europa-Parlamentet

Hvor mange forslag til forordninger og direktiver er i de seneste tolv måneder ikke blevet forelagt Europa-Parlamentet til udtalelse? Hvilke emneområder har de pågældende forordnings- og direktivforslag vedrørt, både generelt og i særdeleshed med hensyn til landbruget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Andriessen

(23. februar 1981)

1. 351 forslag til forordninger og direktiver er i de seneste tolv måneder (1. december 1979 til 30. november 1980) ikke blevet forelagt Parlamentet. Det har normalt været forslag af teknisk art eller af ringe betydning.

2. Af disse forslag vedrører de 122 landbrugssektoren. De øvrige vedrører hovedsagelig forvaltningen af toldunionen (125), udenrigshandelen (60) og fiskeriet (13).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1687/80

af **Van Miert**

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. december 1980)

Om: Beskyttelse af arbejdstagerne mod kollektiv afskedigelse

På et tidspunkt, hvor de arbejdsløses tal allerede er nået op på syv millioner, hvor rationaliseringer, omstruktureringer og virksomhedsfusioner hører til dagens orden, og mikroelektronikken vinder indpas på stadig flere erhvervsområder med negative virkninger på beskæftigelsen som følge, er det af allerstørste betydning, at man sikrer arbejdstagerne en effektiv beskyttelse mod kollektiv afskedigelse.

Det initiativ, som Fællesskabet tog med sit direktiv (75/129/EØF) af 15. februar 1975 ⁽¹⁾ med henblik på at harmonisere bestemmelserne vedrørende kollektive afskedigelser, var derfor også et positivt initiativ.

Kan Kommissionen meddele, hvilken indflydelse dette direktiv har haft på de nationale lovgivninger, og navnlig hvilke væsentlige ændringer der er sket i de nationale lovgivninger i hver af de ni medlemsstater som følge af dette direktiv?

⁽¹⁾ EFT nr. L 48 af 22. 2. 1975, s. 29.

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Ivor Richard**

(24. februar 1981)

Rådets direktiv af 17. februar 1975 (75/129/EØF) om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser gælder i samtlige medlemsstater undtagen Italien. Der er indledt en overtrædelsesprocedure mod denne medlemsstat⁽¹⁾. Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er et forslag til lov om gennemførelse af direktivet til behandling i det italienske parlament; forslaget ventes vedtaget snarest.

Kommissionen er for øjeblikket ved at udarbejde en rapport, der skal forelægges for Rådet, og som omhandler de ni medlemsstaters gennemførelse af ovennævnte direktiv; den vil, til orientering, tilsende det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat en kopi af denne rapport.

⁽¹⁾ Den hellenske Republik har en overgangsperiode på to år til at tilpasse sig direktivets bestemmelser.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1689/80
af Moreland**

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. december 1980)

Om: Offentlige myndigheders indkøb af produkter fremstillet af handicappede

Mange offentlige myndigheder køber fortrinsvis produkter fremstillet i værksteder eller fabrikker, som specielt ansætter handicappede. Imidlertid gælder fortrinsretten ofte kun produkter fra lokale værksteder eller fabrikker eller værksteder eller fabrikker inden for den pågældende medlemsstat.

1. Er Kommissionen enig i, at alle offentlige myndigheder skulle anmodes om fortrinsvis at indkøbe produkter fra sådanne værksteder og fabrikker? I bekræftende fald, under hvilken form?

2. Er Kommissionen enig i, at der, forudsat at værkstedet/fabrikken er beliggende i Fællesskabet, ikke bør ske en forskelsbehandling i de offentlige myndigheders indkøb, der er baseret på beliggenhed eller medlemsstat?

3. Agter Kommissionen at stille forslag til Parlamentet og Rådet herom?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(24. februar 1981)

1. Kommissionen henleder opmærksomheden på, at præferenceordningerne til fordel for virksomheder eller produkter i en bestemt medlemsstat er »foranstaltninger med tilsvarende virkning«, som strider mod EØF-traktatens artikel 30 ff. Dette princip er fastslået i Rådets direktiv 77/62/EØF⁽¹⁾ af 21. december 1976 vedrørende offentlige indkøb.

2. Hvad angår præferencerne for indkøb af produkter, der fremstilles af visse erhvervsgrupper, såsom handicappede, har Kommissionen fået meddelelse om, at en sådan praksis følges i tre af medlemsstaterne, men at dette ikke er tilfældet i de andre medlemsstater.

For på en tilfredsstillende måde at rette op på disse forhold har Kommissionen besluttet sammen med medlemsstaterne at søge at finde frem til en ordning, som går ud på, at de præferencer, der kommer en bestemt gruppe eller kategori til gode, udvides til at omfatte alle medlemsstaterne.

3. Nej. En videreførelse af arbejdet vil rejse juridiske og praktiske problemer.

⁽¹⁾ EFT nr. C 13 af 15. 1. 1977, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1693/80**af Vernimmen****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(4. december 1980)*

Om: Resultaterne af koordineringen af de europæiske finansielle instrumenter med strukturelt sigte (task force)

For at kunne gennemføre sin politik på de forskellige områder har Det europæiske Fællesskab i årenes løb skabt en række vigtige finansielle instrumenter med strukturelt sigte (socialfond, regionalfond, Investeringsbank osv.).

I lang tid har disse instrumenter imidlertid fungeret uafhængigt af hinanden, hvilket uvilkårligt har ført til en usammenhængende og delvis ineffektiv politik.

Gennemførelsen af en koordinering mellem de europæiske finansielle instrumenter med strukturelt sigte (task force) var efter min mening derfor også en yderst vigtig og positiv foranstaltning.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke erfaringer den har haft med anvendelsen af denne task force og navnlig, hvorvidt den har bidraget til en mere effektiv anvendelse af fællesskabsinstrumenterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Giolitti

(24. februar 1981)

De finansielle instrumenter har udviklet sig dynamisk, men der er også sket betydelige fremskridt i samordningen heraf takket være den seriøse indsats fra især task forcen.

Hvad angår task forcens bidrag til den effektive anvendelse af de finansielle instrumenter, kan nævnes dens rolle i:

- den bedre fordeling af midlerne under de finansielle instrumenter;
- forbedringen og offentliggørelsen af kriterierne for udvælgelse af projekter eller foranstaltninger;
- fremskyndelsen af betalingerne fra fondene;

- rationaliseringen af samtidig anvendelse af flere instrumenter i forbindelse med et enkelt projekt;
- forbedringen af regionsinformationssystemet;
- udarbejdelsen af en ny EF-brochure om Fællesskabets interventioner;
- opbakningen i form af fremskaffelse af baggrundsmateriale samt reklamekampagner, af kommissionsmedlemmers besøg osv.

Task forcen arbejder naturligvis i nært samarbejde med de ansvarlige tjenestegrene, således at dens indsats aldrig bliver isoleret men sker sideløbende med andre tjenestegrenes arbejde. Men task forcens arbejde har været af betydning for alle de ovennævnte områder.

I betragtning af task forcens hidtidige arbejde og den omstændighed, at samordningen er en løbende opgave, har Kommissionen fornyet samordningsmandatet, herunder task forcens rolle.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1708/80**af Pedini****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(10. december 1980)*

Om: Harmonisering af metoderne for bogkatalogisering

Agter Kommissionen på baggrund af betydningen af udbredelse og udveksling af kulturelle goder inden for Fællesskabet at fremme møder, som muliggør en sammenligning mellem de i øjeblikket anvendte metoder for katalogisering og behandling af bogoplysninger i fællesskabslandene, også under hensyntagen til de initiativer, der træffes af internationale organisationer som f. eks. UNESCO?

Agter Kommissionen i betragtning af betydningen af en udnyttelse og beskyttelse af de kulturelle goder at tage initiativet til en aftale mellem medlemslandene om gensidig udnyttelse af fotografiske og fotostatistiske reproduktioner af bibliografisk materiale til studiebrug, idet den også skal overveje en tilpasning

af toldbestemmelserne til internationalt udlån af bogmateriale?

Agter Kommissionen i betragtning af betydningen af de boglige goder i Det europæiske økonomiske Fællesskab, både som kulturtilskyndelse og ud fra et økonomisk synspunkt at fremme forbindelser og udvekslinger af oplysninger og af erfaringer mellem de vigtigste af de institutter, som i fællesskabslandene arbejder for bogens »patologi«, restaurering og bevarelse?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(20. februar 1981)

Kommissionen er klar over betydningen af udbredelse og udveksling, udnyttelse og beskyttelse af kulturelle goder og biblioteksgoder under det dobbelte aspekt: fremme af kulturen og godernes økonomiske betydning.

Selv om den retligt ikke har kompetence, der tillader den at bidrage til løsningen af problemerne, mener den, at katalogisering og behandling af oplysninger om bibliotekernes værker er spørgsmål, der ifølge selve deres natur kræver løsninger, der kan anvendes på geografisk verdensplan og ikke bør begrænses til medlemsstaternes område alene; disse deltager i øvrigt regelmæssigt inden for den internationale sammenslutning af bibliotekarforeninger (IFLA) i udarbejdelse og revision af »internationale, normaliserede bibliografiske beskrivelser« (ISBD), der er almindeligt anvendt verden over af professionelle bibliotekarer.

I øvrigt følger Kommissionen regelmæssigt det arbejde, der udføres i internationale organisationer som UNESCO eller Det internationale Dokumentationsforbund (FID) på disse områder, og som netop gør det muligt at udveksle synspunkter om de arbejdsmetoder, der anvendes i bibliotekerne.

For at muliggøre en bedre udbredelse af videnskabelig og teknologisk information har Kommissionen foretaget undersøgelser af problemerne i forbindelse med overførelse af fotografiske og fotostatiske reproduktioner af dokumenter til studiebrug; såfremt der er tale om bibliografisk materiale i snæver forstand, dvs. navnlig indeks og referencelister, titler og forfatternavne, er der ikke større vanskeligheder; såfremt der derimod er tale om hele værker, vil de

ationale lovgivninger om forfatterrettigheder i deres store forskellighed udgøre alvorlige hindringer for produktion og udveksling af reproduktioner af værker, såvel videnskabelige og teknologiske som litterære og kulturelle. På Kommissionens initiativ er der i øjeblikket undersøgelser i gang for i samarbejde med medlemsstaterne at bedre på denne situation.

Egentlig told eksisterer ikke mere inden for Fællesskabet, når der er tale om bøger. Toldlovgivningen som sådan vedrører derfor ikke momsspørgsmålet.

For så vidt angår forenklingen af de administrative formaliteter for varer, herunder kulturelle goder, der skal opholde sig midlertidigt i en eller flere medlemsstater, inden de vender tilbage til oprindelsesstaten, skal Kommissionen henvise det ærede medlem til svar på skriftlige forespørgsler nr. 75/79 ⁽¹⁾, 519/79 ⁽²⁾ og 1270/80 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 145 af 11. 6. 1979, s. 28.

⁽²⁾ EFT nr. C 275 af 31. 10. 1979, s. 17.

⁽³⁾ EFT nr. C 49 af 9. 3. 1981, s. 5.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1715/80

af Lyngø

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. december 1980)

Om: Sæljbog

I Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel nr. 25 den 17. november 1980 anføres fra artikel 36 i EØF-traktaten bl. a. hensynet til den offentlige sædelighed som et element i den hollandske begrundelse for importforbudet af 6. september 1980 mod sælprodukter. Det ses ikke i svaret, at Kommissionen afviser dette argument.

Er det Kommissionens opfattelse, at enhver form for sæljbog er usædelig?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1716/80**af Lyngé****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(10. december 1980)*

Om: Import af sælskind

I Rom-traktatens artikel 36 tales der om muligheden af nationale særforanstaltninger vedrørende import af produkter fra truede dyrearter. Men af Kommissionens svar den 13. september 1979 på skriftlig forespørgsel nr. 157/79 ⁽¹⁾ af Winifred Ewing fremgår det, at det er Kommissionens opfattelse, at det ikke er på sin plads at indføre restriktioner vedrørende produkter af sæler, der ikke omfattes af Washington-konventionen om truede dyrearter. Det forekommer ikke spørgeren sandsynligt, at Kommissionen skulle have skiftet mening om denne sag i løbet af 14 måneder.

Af hvilken grund anser Kommissionen det for nødvendigt at indhente oplysninger om alle medlemsstaternes bestemmelser vedrørende import af sælskind, inden man udtaler sig om det traktatstridige i det hollandske importforbud af 6. september 1980?

⁽¹⁾ EFT nr. C 253, af 8. 10. 1979, s. 7.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1717/80**af Lyngé****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(10. december 1980)*

Om: Det hollandske importforbud mod sælprodukter

Det hollandske importforbud af 6. september 1980 har til hensigt at beskytte en række dyrearter, som man uden videnskabelige holdepunkter erklærer for udryddelsestruede. Dette importforbud rammer de grønlandske sælfangeres eksistensgrundlag, idet disse lever af fangst af ikke-udryddelsestruede sælarter og ingen alternative erhvervsmuligheder har. Denne bivirkning af det hollandske importforbud må betegnes som utilsigtet og vilkårlig, foruden at den er uretfærdig og ødelæggende for en gruppe EF-borgeres eksistens.

Er det ikke Kommissionens opfattelse, at det hollandske importforbud mod sælprodukter af 6. september 1980 udgør en vilkårlig forskelsbehandling af en befolkningsgruppe i EF og dermed er i strid med EØF-traktatens artikel 36?

Fælles svar afgivet på Kommissionens

vegne af Karl-Heinz Narjes**på skriftlige forespørgsler nr. 1715/80, 1716/80 og****1717/80***(23. februar 1981)*

Kommissionen har for nylig rettet henvendelse til de nederlandske myndigheder for sammen med dem at finde passende løsninger på de af det ærede medlem nævnte problemer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1718/80**af Beumer og Maij-Weggen****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(10. december 1980)*

Om: Forurening af Meuse-floden i Belgien

Meuse-floden er den vigtigste kilde til drikkevandsforsyningen for millioner af mennesker i Nederlandene og Belgien. Utilladelige udtømninger i Belgien udgør en trussel mod kvaliteten af vandet i denne flod. Derved ophæves virkningen af rensningsforanstaltningerne i Frankrig, Tyskland og Nederlandene for en stor dels vedkommende.

1. Er det Kommissionen bekendt, at der med hensyn til Rådets direktiv af 16. juni 1975 »om kvalitetskrav til overfladevand, som anvendes til udvinding af drikkevand i medlemsstaterne« endnu ikke er foretaget nogen tilpasning i den nederlandske og belgiske lovgivning?
2. Er det Kommissionen bekendt, at der i 1979 har fundet en stigning sted i udtømningerne af kadmium — et stof, der står på den »sorte« liste — fluorider, fosfater og olie i Meuse-floden?
3. Er det Kommissionen bekendt, at virksomheden Société de Prayon i betydeligt omfang kan gøres ansvarlig for stigningen i udtømningerne af kadmium, fosfater og fluorider?

4. Erkender Kommissionen den truende fare for, at direktivet om kvalitetskrav til overfladevand anvendes i modstrid med hensigten, dvs. at det i stedet for at fremme rensningen af udtømningerne i praksis har vist sig, at vandværkerne blot har måttet tilpasse sig overfladevandets kvalitet?
5. Kan Kommissionen bidrage til, at der i overensstemmelse med Rådets direktiv af 4. maj 1976 »om forurening forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø« og af 16. juni 1975 »om kvalitetskrav til overfladevand, som anvendes til udvinding af drikkevand i medlemsstater« finder en rensning sted af udtømningerne?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(25. februar 1981)

1. Ja. Kommissionen har i øvrigt besluttet at anlægge sag ved Domstolen mod disse to medlemsstater for ikke at have gennemført dette direktiv.

2. og 3. Kommissionen har taget rapporten fra Rijncommissie Waterleidingbedrijven til efterretning. Den har imidlertid ikke modtaget præcise oplysninger, som giver mulighed for at konstatere en forøgelse i 1979 af udtømningerne af cadmium, fluorider, phosphater og carbonhydrider i Meuse-floden og at fastslå ansvaret herfor.

4. og 5. Kommissionen erkender ikke nogen fare for, at direktivet om kvalitetskrav til overfladevand anvendes i modstrid med hensigten. Ifølge bestemmelserne i dette direktiv påhviler det medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at overfladevandet er i overensstemmelse med de i direktivet fastsatte værdier. Endvidere træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre en fortsat forbedring af miljøet. Med henblik herpå definerer de en organisk handlingsplan til rensning af overfladevandet.

Kommissionen har gennem lang tid bestræbt sig på at fremme rensningen af udtømninger i vandmiljøet. Rådets vedtagelse den 4. maj 1976 af direktivet om forurening forårsaget af visse farlige stoffer udledt i Fællesskabets vandmiljø ⁽¹⁾ er blevet efterfulgt af en forelæggelse for Rådet af to forslag om fjernelse af forureningen fra kviksløv udledt af industrien for

alkaliske chlorider samt fra aldrin, dieldrin og endrin ⁽²⁾. Disse forslag drøftes nu i Rådet, som ligeledes har vedtaget et direktiv til beskyttelse af grundvandet ⁽³⁾. Kommissionen fortsætter i øvrigt sit arbejde med de farlige stoffer og forbereder forslag om udledninger af kviksløv fra andre industriegre; cadmium og en række pesticider.

⁽²⁾ EFT nr. C 169 af 6. 7. 1979 og EFT nr. C 146 af 12. 6. 1979.

⁽³⁾ EFT nr. L 20 af 26. 1. 1980, s. 43.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1719/80

af Beumer

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. december 1980)

Om: Lovgivning i modstrid med Rom-traktaten

1. Er det Kommissionen bekendt, at der den 20. februar 1980 blev vedtaget en regional lov i Italien og offentliggjort i Bollettina. Ufficiale della regione lazio nr. 7 — Parte terza (den officielle tidende for regionen Lazio, nr. 7 — del 3) af 10. marts 1980?

2. Er det tillige Kommissionen bekendt, at det i henhold til denne lov er en forpligtelse for rejselederaspiranter, at de aflægger en eksamen med et godt resultat, før de får status og rettigheder som rejseleder?

3. Er det Kommissionen bekendt, at kun italienske statsborgere har adgang til ovennævnte eksamen?

4. Er det Kommissionens opfattelse, at en sådan bestemmelse er i modstrid med EF-traktaterne?

5. Er Kommissionen i bekræftende fald villig til at tage skridt til, at denne regionale italienske lovgivning bringes i overensstemmelse med traktaterne?

⁽¹⁾ EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23.

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(26. februar 1981)

Kommissionen skal indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne besvare det ærede medlems forespørgsel.

Den skal så hurtigt som muligt give ham underretning om resultatet af sine efterforskninger.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1727/80
af Diana**

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(10. december 1980)

Om: Destillation af bordvin

Det fastsattes i forordning (EFT) nr. 564/80 ⁽¹⁾, 593/80 ⁽²⁾, 1293/80 ⁽³⁾, 1349/80 ⁽⁴⁾ vedrørende den i artikel 15 i forordning (EØF) nr. 337/79 ⁽⁵⁾ omhandlede destillation af bordvin, at betalingen af købsprisen til producenten blev inddelt i følgende tre rater:

- senest to uger efter, at vinen er afleveret til destilleriet, udbetales forskellen mellem minimumsopkøbsprisen og støtten til destillatøren;
- senest to uger efter meddelelsen til interventionsorganet om, at vinen er afleveret til destilleriet, skal der til producenten udbetales et beløb svarende til 45 % af minimumsopkøbsprisen;
- senest 30 dage efter, at vinen er blevet destilleret, udbetales restbeløbet til producenten.

⁽¹⁾ EFT nr. L 62 af 7. 3. 1980, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 66 af 12. 3. 1980, s. 9.

⁽³⁾ EFT nr. L 132 af 29. 5. 1980, s. 29.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 135 af 31. 5. 1980, s. 68.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 54 af 5. 3. 1979, s. 9.

Eftersom sidste frist for destillationerne er fastsat til den 31. august 1980, kan Kommissionen da oplyse, om ovennævnte betalingsfrister dags dato er blevet overholdt i Italien?

I benægtende fald anser Kommissionen det da ikke for nødvendigt selv at gribe ind i betragtning af, at forsinkede udbetalinger i forbindelse med en høj inflationssats fører til en forringet effektivitet af de ordninger, der ligger til grund for betalingerne?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Poul Dalsager**

(23. februar 1981)

Foranstaltningerne i forordning (EØF) nr. 564/80, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1900/80, skulle muliggøre destillation af mindst 8 mio hl bordvin. De oplysninger, medlemsstaternes kompetente myndigheder har indsendt, viser, at det opstillede mål er nået, idet der i Fællesskabet er destilleret ca. 9 mio hl.

I Italien er der destilleret ca. 6 mio hl, og udgifterne hertil har i alt været ca. 75 mia lire. Ifølge de oplysninger, de italienske myndigheder indsendte den 17. januar 1981, havde interventionsorganet allerede udbetalt 52,5 mia lire, og 18 mia lire var under udbetaling. Hvis der tages hensyn til forlængelsen til den 30. september 1980 af den sidste frist for at gennemføre den pågældende destillation og til de forsinkelser, der skyldes ufuldstændige destillationskontrakter, som har nødvendiggjort yderligere undersøgelser, kan det fastslås, at betalingsfristerne i EF-bestemmelserne som helhed betragtet er blevet overholdt.

Det må endvidere huskes, at alle destillationsforanstaltningerne i forordning (EØF) nr. 337/79 i det forløbne produktionsår blev anvendt; dette gav i visse tilfælde anledning til forsinkelser i udbetalingen.

I produktionsåret 1979/80 oversteg den destillerede mængde vin i Fællesskabet 17 mio hl.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1728/80**af Diana****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(10. december 1980)*

Om: Anvendelse af mælkepulver til produktion af ost

Er Kommissionen klar over, at det franske landbrugsministerium den 13. august i år gav tilladelse til, at der i et omfang af 15 % tilsættes mælkepulver til den mælk, der anvendes til produktion af ost, og at det begrundede denne beslutning med, at det var nødvendigt at beskytte det franske marked mod import af ost fra Vesttyskland, hvor en tilsvarende indrømmelse er gældende?

Mener Kommissionen ikke, at uensartede bestemmelser i medlemsstaterne om anvendelsen af mælkepulver vil fordrøje den fri konkurrence mellem osteproducenterne?

Kommissionen bedes oplyse:

- om den mener, at en omend kun delvis anvendelse af et produkt som mælkepulver, hvis slutpris er cirka 15 % højere end prisen på råvaren (flydende fedtfri mælk), vil kunne give formodning om, at der er tale om svigagtige fremgangsmåder?
- hvilken mængde mælkepulver der anvendes i produktionen af ost;
- om den kan kontrollere, at det mælkepulver, der anvendes i produktionen af ost, ikke tidligere har nydt godt af støtte fra Fællesskabet med henblik på anvendelse til foder?
- om den ikke nu anser det for nødvendigt, at der indføres en mekanisme, der kontrollerer, hvor meget skummetmælkspulver der har modtaget støtte fra Fællesskabet til foderbrug, således som Parlamentet ønskede det i den beslutning, der blev fremsat under den ekstraordinære mødeperiode den 24. til 26. marts 1980 om forslag vedrørende fastsættelse af priser for visse landbrugsprodukter og dertil knyttede foranstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(20. februar 1981)

1. Kommissionen mener, at forskellene mellem medlemsstaternes regler om anvendelse af mælke-

pulver til produktion af ost kan give anledning til konkurrenceproblemer. Af tekniske grunde er det dog muligt at forsvare tilstedeværelsen af en vis andel skummetmælkspulver i den mælk, der anvendes ved fremstillingen af visse oste.

2. Den samlede mængde skummetmælkspulver, der anvendes ved fremstillingen af visse oste, kendes ikke. I de medlemsstater, hvor denne fremgangsmåde benyttes, udgør skummetmælkspulveret dog næppe mere end 5 % af tørstoffet i den anvendte mælkemængde.

3. Det mælkepulver, hvortil der ydes EF-støtte med henblik på anvendelse som foder, denatureres på en sådan måde, at det er uegnet som råvare i mejeriindustrien.

Denne regel har en enkelt undtagelse: i henhold til forordning (EØF) nr. 1624/76 ⁽¹⁾ kan der i den sælgende medlemsstat ydes støtte til skummetmælk til foderbrug, når denne skummetmælk skal anvendes til foderbrug i den køvende medlemsstat i henhold til forordning (EØF) nr. 1725/79 ⁽²⁾. Denne foranstaltning anvendes især af Italien, som køber store mængder skummetmælkspulver i de øvrige medlemsstater.

4. Kommissionen undersøger mulighederne for at forstærke de i forordning (EØF) nr. 1624/76 fastsatte garantier for skummetmælkspulver, som udføres i uforarbejdet stand til en anden medlemsstat, og for at fastsætte, at disse mængder skummetmælkspulver skal tilsættes et røbestof i den sælgende medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT nr. L 180 af 6. 7. 1976, s. 9.

⁽²⁾ EFT nr. L 199 af 7. 8. 1979, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1741/80**af Seefeld****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(10. december 1980)*

Om: Anvendelse af de sociale bestemmelser i landevejstransporten

1. Er det i overensstemmelse med kendsgerningerne, at EFs sociale bestemmelser i landevejstransporten anvendes forskelligt i de enkelte medlemsstater?
2. I bekræftende fald:
 - i) Hvad skyldes dette?
 - ii) Hvilke stater undlader at opfylde den i bestemmelserne indeholdte pligt til overvågning og straf for overtrædelse?
 - iii) Hvordan kan der opnås en effektiv anvendelse af overholdelsen?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Georges Contogeorgis**

(23. februar 1981)

1. Ja.
2. a) Årsagerne til, at bestemmelserne anvendes forskelligt, er mangeartede; med hensyn til detaljer henvises der til Kommissionens årlige beretninger om gennemførelsen af forordning nr. 543/69⁽¹⁾. Generelt er det først og fremmest de forskellige strukturer i de nationale forvaltninger og domsmyndigheder, der i øjeblikket hindrer en ensartet gennemførelse af EF-bestemmelserne på det sociale område. Hertil kommer historisk betingede specifikke udviklingstræk i medlemsstaternes lovgivninger på det sociale område, der er præget af forskellige erfaringer eller opfattelser, og som også giver sig udslag i en differentieret gennemførelse af fællesskabsretten. Endelig kan der heller ikke ses bort fra, at regeringernes opfattelse af, hvor intensivt de pågældende bestemmelser skal anvendes, kontrolleres og sanktioneres, på trods af at en vidtgående generel overensstemmelse udviser gradsforskelle.
- b) Kommissionen har i forbindelse med gennemførelsen af den ovenfor nævnte forordning hidtil kun indledt den i EØF-traktatens artikel 169 fastsatte procedure over for en medlemsstat. Med hensyn til eventuelle senere tilfælde undersøges det, hvorvidt foranstaltninger er nødvendige og i givet fald hvilke.
- c) Overholdelsen af bestemmelserne på det sociale område inden for landevejstransport kræver en seriøs indsats fra alle kompetente myndigheder på alle relevante niveauer. Kommis-

sionen vil først og fremmest i samarbejde med medlemsstaternes regeringer forsøge at forbedre situationen. I den forbindelse henvises der til den resolution, Rådet (transportministrene) vedtog på samlingen den 4. december 1980, samt til den erklæring, Kommissionen fremsatte ved denne lejlighed. I øvrigt påhviler det til stadighed de kompetente myndigheder, transportforbundene og fagforbundene at sikre de berørte kredse oplysninger om disse bestemmelser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1748/80

af Quin

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(23. december 1980)

Om: Kommissionens forslag til indkomststøtte til arbejdstagere, der forlader skibsbygningsindustrien

Hvor store beløb og hvor stor spændvidde vil den foreslåede ordning med kompensation for tabt arbejdsfortjeneste omfatte i sammenligning med de nuværende ydelser til arbejdere, der forlader skibsværfterne i Det forenede Kongerige? Vil den foreslåede støtte blive givet i tilgift til sådanne ydelser i Det forenede Kongerige, eller vil fællesskabsstøtten træde i stedet for nationale støtteordninger?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Ivor Richard**

(24. februar 1981)

Kommissionens forslag til indførelse af en ny form for støtte fra Den europæiske Socialfond til opretholdelse af indkomstniveauet for skibsbygningsarbejdere er endnu ikke blevet godkendt af Rådet⁽¹⁾.

Fællesskabsstøtten skal, som det fremgår af forslaget, kunne tildeles personer på over 55 år, som trækker sig tilbage fra arbejdsmarkedet efter at have arbejdet på et skibsværft. Støtten skal begrænses til maksimalt 4 500 ECU pr. person. De udbetalinger,

⁽¹⁾ EFT nr. L 77 af 29. 3. 1969, s. 49.

⁽¹⁾ Dok. KOM(80) 410 endelig udg.

der foretages i Storbritannien i henhold til Redundancy Payments Scheme og Shipbuilding Redundancy Payments Scheme, er ikke bestemt til samme aldersgrupper og har ikke som betingelse, at modtagerne trækker sig tilbage fra arbejdsmarkedet.

Fondens støtte ville medføre større støtte til forhenværende skibsbygningsarbejdere, både fordi den britiske regering kunne tilpasse sine kriterier til de mere lempelige vilkår, der foreslås for fællesskabsstøtten, og fordi fondens støtte kunne supplere de ydelser, de nationale myndigheder allerede afholder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1755/80

af Glinne

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(23. december 1980)

Om: Rygter om »fordægtige aftaler« mellem Sovjetunionen og Sydafrika med henblik på afsætning af diamanter, guld, platin og andre ædle metaller.

»Financial Times« beretter om de nye rygter om »fordægtige aftaler« mellem Sovjetunionen og Sydafrika med henblik på afsætning af diamanter, guld, platin og andre ædle metaller. Denne aftale, som der har været mistanke om i lang tid, har aldrig kunnet bevises, tilføjer ovennævnte avis, men rygterne er netop genopstået som følge af, at Gordon Maxwell, et af de fire medlemmer af bestyrelsen for Anglo-American Corporation (Sydafrika), for tiden er i Moskva.

Har Kommissionen kendskab hertil? Kan den i bekræftende fald anføre, hvilke »andre ædle metaller« det drejer sig om?

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon

(24. februar 1981)

Kommissionen, der nok er bekendt med den store rolle, Sovjetunionen og Sydafrika spiller i produkti-

onen af diamanter, guld og platin, er imidlertid ikke bekendt med en eventuel »hemmelig aftale« mellem disse to lande om afsætning af guld, diamanter, platin og andre ædle metaller.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1756/80

af Van den Heuvel

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(23. december 1980)

Om: Fortolkningen af direktivet om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring

Dette direktivs artikel 7 indeholder bestemmelser om medlemsstaternes beføjelse til i en overgangsperiode (se også Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 887/80 af Provan)⁽¹⁾ at undtage en række områder fra dette direktivs anvendelsesområde.

Er det berettiget at konkludere, at andre end de ovennævnte undtagelser dermed udelukkes fra at afvige fra direktivets principper?

Hvad er i denne forbindelse Kommissionens holdning til den i det nederlandske parlament fremsatte tanke om at fastsætte en maksimumsgrænse for beløb udbetalt i medfør af socialsikringsordningerne, eller med andre ord til dels at gøre det udbetalte beløb afhængig af ægtefællens indtægt?

Såfremt Kommissionen er af den opfattelse, at dette ville være i strid med princippet om ligebehandling af mænd og kvinder, enten direkte eller indirekte, under henvisning til ægteskabelig eller familiemæssig stilling, er den da villig til allerede nu at underrette de nederlandske myndigheder om denne opfattelse?

⁽¹⁾ EFT nr. C 283 af 3. 11. 1980, s. 48.

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Ivor Richard

(26. februar 1981)

1. Det er rigtigt, at den i artikel 7 i direktivet om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehand-

ling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring ⁽¹⁾ omhandlede fortegnelse over undtagelser er udtømmende. Såfremt der altså træffes en foranstaltning som den i den skriftlige forespørgsel nævnte, må denne udformes således, at enhver direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af køn, navnlig under henvisning til ægteskabelig eller familiemæssig stilling, undgås.

2. Skønt direktivet først træder i kraft i slutningen af 1984, har Kommissionen for nylig anmodet medlemsstaterne om oplysninger om de foranstaltninger, som de agter at træffe med henblik på direktivets gennemførelse. Så snart Kommissionen har disse oplysninger i hænde, vil den undersøge, om der i medlemsstaterne findes bestemte problemer desangående, og den vil i påkommende tilfælde tage yderligere kontakt med den pågældende regering.

⁽¹⁾ EFT nr. L 6 af 10. 1. 1979, s. 24.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1759/80

af Schieler

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(23. december 1980)

Om: En ny og bedre verdenstekstilaftale

Er Kommissionen indstillet på — og i givet fald i hvilket omfang — at gøre en indsats for en ny og bedre verdenstekstilaftale?

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Wilhelm Haferkamp

(27. februar 1981)

På mødet i GATTs tekstilkomité i december 1980 indledtes der drøftelser om, hvorvidt multifiberarrangementet skal videreføres, ændres eller bringes til ophør, når det udløber ved udgangen af 1981. Fællesskabet erklærede på dette møde, at der inden udløbet af det nuværende arrangement igen bør

tages skridt til at iværksætte en særlig ordning for den internationale handel med tekstilvarer. Kommissionen vil i løbet af foråret tilsende Rådet en meddelelse og henstilling vedrørende en beslutning om Fællesskabets holdning under de kommende forhandlinger om et nyt MFA.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1793/80

af Glinne

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. januar 1981)

Om: Konkurer i byggesektoren

I den netop udgivne beretning fra Office national belge de sécurité sociale (ONSS) for regnskabsåret 1979 oplyses nedenstående tal vedrørende konkurer i byggevirksomheder:

— tidsrummet 1972 — 1976: 1 428 konkurer,

— tidsrummet 1973 — 1977: 1 634 konkurer,

— tidsrummet 1975 — 1979 (juni): 1 917 konkurer.

De sidstnævnte 1 917 konkurer udgør 29,66 % af samtlige konkurer i almindelighed (24 387), og byggevirksomhederne udgør forholdsmæssigt 14,23 % af samtlige virksomheder.

Kan Kommissionen i betragtning af denne foruroligende situation oplyse:

1. antallet af konkurer i byggevirksomhederne i de andre fællesskabslande for samme tidsrum?
2. de efter dens mening konjunkturmæssige, tekniske eller andre årsager til det øgede antal konkurer?
3. hvilke forholdsregler de kompetente myndigheder har truffet for at sikre, at de priser, som fastsættes på markedet for offentlige arbejder, ikke er for lave og derfor medvirker til, at økonomisk sunde virksomheder går konkurs, samt hvilke resultater der er opnået med disse foranstaltninger?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(24. februar 1981)

1. Der findes ikke i øjeblikket på fællesskabsniveau officielle statistikker over virksomhedskonkurrencer.

Der findes kun nationale statistikker, som ikke kan sammenlignes, dels på grund af de afvigelser, som de nationale lovgivninger vedrørende konkurrencer frembyder, og dels på grund af forskelle i den måde, hvorefter disse konkurrencer fordeles på aktivitetsområder.

2. Der eksisterer i øjeblikket i Fællesskabet en udpræget krisesituation i bygge- og anlægssektoren.

Denne krisesituation er mere eller mindre tilspidset i de enkelte medlemsstater og har vist tegn på forværring i visse af disse i de sidste måneder af 1980.

Dette er især tilfældet for Belgien, og »Centre scientifique et technique de la construction« skønner i sine beregninger for 1981, at byggeriet i Belgien vil falde med ca. 2 %, og at alene det påbegyndte byggeri står i fare for at falde med 10 % fra 63 000 i 1980 til 57 000.

Denne tendens til et langsommere aktivitetsniveau i bygge- og anlægssektoren blev klart påvist under det af Det økonomiske og sociale Udvalg og af Kommissionen i fællesskab arrangerede kollokvium »byggerivækst«, der afholdtes den 11. og 12. september 1980 i Bruxelles.

3. I artikel 29 i Rådets direktiv 71/305/EØF af 26. juli 1971 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter⁽¹⁾ er der fastsat en bestemmelse om fremgangsmåden for de ordregivende myndigheders gennemgang af sammensætningen af et bud, der er unormalt lavt i forhold til ydelsen.

Denne fremgangsmåde findes også optaget i artikel 25 i »Arrêté royal« af 22. april 1977 om offentlige bygge- og anlægskontrakter, leveringer og tjenesteydelser.

Direktivet og den belgiske lovgivning fastsætter desuden, at i det tilfælde, hvor materialet vedrørende kontrakten fastsætter, at kontrakten skal tildeles den, der giver det laveste bud, skal de ordregivende myndigheder over for Det rådgivende Udvalg, der er blevet nedsat ved Rådets afgørelse 71/306/EØF af 26. juli 1971⁽²⁾, begrunde forkastel-

sen af de bud, der er blevet anset for at være for lave.

Indtil nu har Belgien ikke givet nogen meddelelse i denne henseende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1799/80

af Clwyd

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. januar 1981)

Om: Fald i importen af koks

Er Kommissionen af den opfattelse, at der med de stigende verdensmarkedspriser på koks snart vil ske et fald i importen af koks, navnlig til Det forenede Kongerige fra lande uden for Fællesskabet?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(20. februar 1981)

I begyndelsen af 1980 var listepriisen for kokskul produceret i forskellige EF-distrikter fra 80 til 120 US \$ pr. ton ab mine.

I begyndelsen af 1981 lå priserne på 85 til 124 US \$ pr. ton. De største stigninger har fundet sted i Det forenede Kongerige.

Samtidig steg den gennemsnitlige pris for kokskul indført fra De forenede Stater og Australien til EF fra 68 til 70 US \$ pr. ton frit havne i Nordvesteuropa (vejledende pris).

Umiddelbart synes prisudviklingen således gunstig for en øget import fra tredjelande.

Men ifølge bestemmelserne i Kommissionens beslutning 73/287/EKSF af 25. juli 1973, som gælder indtil udgangen af 1981, har EFs kulvirk-somheder lov til under visse forhold at tilpasse deres priser til den vejledende pris.

(1) EFT nr. L 185 af 16. 8. 1971, s. 5 (specialudg. 1971, II, s. 613).

(2) EFT nr. L 185 af 16. 8. 1971, s. 15 (specialudg. 1971, II, s. 622).

Prisudviklingen inden for og uden for EF er ikke den eneste faktor, som styrer importudviklingen for koksul. Talrige andre indgår i købers valg, især forventet efterspørgsel og disponibilitet, kvalitet, forsyningssikkerhed og transportomkostninger.

har specielle regler om faglige kvalifikationer, i værtsmedlemsstater, der har sådanne regler. For at muliggøre dette bestemmes det i direktivet, at når sådanne mæglere har udøvet denne virksomhed i deres hjemland i et rimeligt tidsrum, som ikke ligger for langt tilbage i tiden, skal dette af værtsmedlemsstaten betragtes som en kvalifikation svarende til den, som kræves af dens egne statsborgere.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1801/80

af Megahy

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. januar 1981)

Om. Livsforsikring

Er det gængs praksis i EF, eller foreslår Kommissionen, at Det forenede Kongerige skal overholde den bestemmelse, som siger, at statsautoriserede revisorer og/eller advokater ikke må udføre forsikrings- eller pensionstransaktioner mod betaling i form af provisioner og ikke må gøre klienter bekendt med nogen som helst form for forsikringstransaktioner, som de på nogen måde kan sættes i forbindelse med? Kan kun registrerede forsikringsmæglere derfor udføre livsforsikringstransaktioner?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Christopher Tugendhat**

(26. februar 1981)

Der findes i fællesskabsretten ingen bestemmelser, hvorefter medlemsstaterne kun kan tillade autoriserede mæglere at optræde som mellemænd i forbindelse med livsforsikring.

I dag har nogle medlemsstater regler om forsikringsmægleres faglige kvalifikationer, mens andre ikke har sådanne. Denne situation er ikke ændret ved Rådets direktiv 77/92/EØF af 13. december 1976⁽¹⁾. Dette direktiv tager sigte på at lette udøvelsen af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser for mæglere fra medlemsstater, der ikke

⁽¹⁾ Rådets direktiv af 13. december 1976 om foranstaltninger med henblik på at lette den faktiske udøvelse af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for virksomhed som forsikringsagent eller forsikringsmægler (ex gruppe 630 CITI), herunder navnlig overgangsforanstaltninger for disse former for virksomhed — EFT nr. L 26 af 31. 1. 1977, s. 14.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1804/80

af Colla

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. januar 1981)

Om: Virksomhedernes størrelse

Kommissionen synes gentagne gange at have defineret en lille og mellemstor virksomhed størrelsesmæssigt som værende en økonomisk produktionsenhed, der beskæftiger højst 500 ansatte⁽¹⁾.

Kan Kommissionen:

1. bekræfte denne størrelsesmæssige definition;
2. eventuelt kommentere den;
3. anføre, om den efter dens opfattelse kan anvendes på alle sektorer inden for erhvervslivet?

⁽¹⁾ Jf. skriftlig forespørgsel nr. 293/79, EFT nr. C 260 af 15. 10. 1979, s. 10.

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(25. februar 1981)

Ikke alle medlemsstater har i deres lovgivning en definition af små og mellemstore virksomheder; i de medlemsstater, hvor en sådan definition er lovfæstet, findes den hovedsagelig i skattelovgivningen.

Det er klart, at det blandt de mulige kvantitative kriterier ubestrideligt er virksomhedernes størrelse, der bedst og lettest kan danne grundlag for at afgrænse dem indbyrdes. Alle medlemsstater råder nemlig over statistiske oplysninger, som er opdelt efter virksomhedernes størrelse. Det må dog bemærkes, at denne opdeling ikke altid er den samme for alle lande.

Kommissionen har for sit vedkommende ikke på fællesskabsniveau villet definere et fast kriterium, hverken for de små og mellemstore virksomheder eller for håndværksvirksomheder. Det er derfor udelukkende af praktiske grunde, at virksomheder, som ikke beskæftiger mere end 500 personer, betragtes som hørende til små og mellemstore virksomheder.

Det bør understreges, at denne talmæssige definition, som Kommissionen har vedtaget, anvendes for NACE ⁽¹⁾ 1 og 2-4, henholdsvis sektoren for energi og vand og fremstillingsvirksomheder, mens maksimumsgrænsen for virksomheder, som henhører under NACE 5 (bygge- og anlægsvirksomhed), er sat til 99 beskæftigede.

⁽¹⁾ NACE: Nomenclature générale des activités économiques dans la Communauté européenne (systematisk fortegnelse over økonomiske aktiviteter i De europæiske Fællesskaber).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1809/80

af Cousté

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. januar 1981)

Om: Klage over dumping indgivet af CECOMAF

Antallet af importerede trykkompressorer til køleskabe er steget fra 449 000 enheder i 1977 til 934 000 enheder i dag for hele Fællesskabet, hvilket udgør en stigning på 108 %.

CECOMAF (den europæiske komité af producenter af køleskabsmateriel) har derfor indgivet en klage over dumping mod Brasilien, Spanien, Ungarn, Japan og Singapore.

Under hensyntagen til ovennævnte tal kan Kommissionen da — i betragtning af situationens uopsættelige karakter — anføre, hvornår der vil kunne forventes et resultat af denne klage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Wilhelm Haferkamp

(26. februar 1981)

Som resultat af den nævnte klage indledtes der den 14. november 1980 en antidumpingprocedure, og

der iværksattes umiddelbart derefter en undersøgelse af den påståede dumping og den deraf følgende skade for Fællesskabets producenter.

Med henblik på at belyse omfanget af den undersøgelse, der skal gennemføres, for at Kommissionen kan opfylde sine forpligtelser, kan det nævnes, at der skal indhentes og efterprøves oplysninger fra fem fællesskabsproducenter i fire forskellige lande; fra syv udenlandske eksportører i fem forskellige lande og fra over tyve importører inden for Fællesskabet. Endvidere står andre berørte parter, der sandsynligvis vil blive berørt af procedurens resultat, til stadighed i forbindelse med Kommissionens tjenestegrene.

Da undersøgelsen endnu ikke er afsluttet, og da Kommissionen stadig modtager nye oplysninger hver dag, mens andre allerede modtagne oplysninger vurderes og efterprøves, er det ikke muligt for den at udtale sig om, hvornår den indledende undersøgelse vil kunne afsluttes. Kommissionen kan imidlertid forsikre det ærede medlem om, at dens tjenestegrene behandler sagen så hurtigt og effektivt, som omstændighederne tillader.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1812/80

af Damseaux

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. januar 1981)

Om: Levering af slagtekvæg til de sovjetiske besættelsestropper i Afghanistan

Det kunne se ud til, at der i flere måneder er blevet gennemført transporter af omkring 700 stykker slagtekvæg fra Irland til Belgien med skibet »De Ijzer«. Dyrene skulle derpå være blevet afskibet i havnen i Gent med Rumænien som destination, hvor de skulle være blevet slagtet. Kødet skulle være bestemt til de sovjetiske tropper, der er stationeret i Afghanistan.

Kan Kommissionen oplyse:

1. om den har kendskab til denne levering af oksekød til Rumænien og indirekte til Sovjetunionen;

2. om den har kendskab til, at disse dyr skulle være bestemt til de sovjetiske besættelsestropper i Afghanistan;
3. i bekræftende fald, om den råder over de nødvendige midler til at bringe denne trafik til ophør, som er i modstrid med den boykot på andre områder, som NATOs medlemsstater har forordnet over for Sovjetunionen siden besættelsen af Afghanistan, og med overholdelsen af menneskerettighederne, i og med at det er en forsyningsstøtte, som således ville blive ydet de russiske angrebsstyrker?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Poul Dalsager**

(27. februar 1981)

Kommissionen kan bekræfte, at den er bekendt med eksporten af levende kvæg fra Irland til Rumænien via Belgien. I perioden 1. august til 30. november 1980 omfattede denne eksport 13 800 kreaturer. En del af kvæget blev transporteret med skibet »De Ijzer«.

De rumænske myndigheder har forsikret Kommissionen om, at i modsætning til, hvad der synes at være det ærede medlems opfattelse, er intet af det oksekød eller kvæg, EF har eksporteret til Rumænien, blevet videreeksporteret til Sovjetunionen eller til Sovjetunionens tropper i Afghanistan.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1827/80

af Van Miert

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. januar 1981)

Om: Arbejdsløshedsordninger

Er Kommissionen rede til at foretage en sammenlignende undersøgelse af de forskellige nationale ordninger i forbindelse med arbejdsløshed og arbejdsløshedsunderstøttelse, herunder beregne, hvorledes forholdet ville være i de øvrige medlemsstater, hvis det system, der gælder i Belgien, anvendes på dem?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Ivor Richard**

(23. februar 1981)

Kommissionen offentliggør hvert andet år en publikation med titlen »Sammenlignende tabeller over de sociale sikringsordninger i De europæiske Fællesskabers medlemsstater«, hvori de forskellige sociale sikringsydelse, herunder arbejdsløshedsunderstøttelse, er anført. Disse tabeller indeholder desuden oplysninger om beregningsmetoder og grundlag, maksimumsbeløb, osv.

Den i forespørgselen nævnte form for undersøgelse af, hvilke virkninger det ville få, hvis en ordning, der gælder i en medlemsstat, anvendtes i de øvrige medlemsstater, kunne måske mere hensigtsmæssigt foretages på nationalt plan i den pågældende medlemsstat. Med de midler, Kommissionen råder over, påtænkes det ikke for øjeblikket at foretage en undersøgelse, der for hver medlemsstat viser de eventuelle virkninger af ordninger, der gælder på et bestemt tidspunkt i de øvrige lande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1838/80

af Pintat

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. januar 1981)

Om: Fare for indskrænkning i aktiviteterne i Den europæiske Rumorganisation

Er Kommissionen bekendt med de farer, der truer Den europæiske Rumorganisations forsknings- og udviklingsaktiviteter?

Hvad er dens mening om tendensen til at erstatte fællesskabssamarbejdet med bilaterale aftaler om samtlige disse aktiviteter, navnlig hvad angår den økonomiske udnyttelse af Ariane-projektet?

Anser Kommissionen den påtænkte personalenedskæring på 10 % for acceptabel, eller er der tale om det første skridt mod en fuldstændig nedlæggelse af Rumorganisationen?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(26. februar 1981)

Kommissionen er af Den europæiske Rumfartsorganisation (ESA) blevet informeret om beslutningerne vedrørende ressourcerne for regnskabsåret 1981.

Kommissionen mener, at det tilkommer organisationens medlemsstater at overholde den konvention, som de selv har undertegnet og ratificeret.

Juridisk set finder Kommissionen ikke, at de nyligt afsluttede flersidede kommercielle aftaler er i modstrid med denne konvention. Dette gælder bl. a. oprettelsen af et handelsselskab for Ariane-løfteraketten.

På det industripolitiske plan mener Kommissionen, at alt må sættes ind på at undgå indbyrdes konkurrence ved udvikling og produktion af europæisk rumfartsmateriel, idet denne kun kan være skadelig for billedet af Europa på eksportmarkederne.

Det er ikke Kommissionens opgave at udtale sig om værdien af de programmer, som Rumfartsorganisationen har foreslået, eller om disse programmets personaledækning.

til privatbiler betinget af regelmæssigt eftersyn og opfyldelse af minimumssikkerhedskriterier, da bilerne i modsat fald bliver inddraget og ophugget.

I Frankrig, der ikke har tilsvarende nationale regler, sender man ikke blot $\frac{2}{3}$ af sin årlige bilvragspark ud i trafikken igen, men indfører endog en hel del af Fællesskabets bilvrag, som ikke må køre i de andre medlemslande.

Foruden at dette forhold er medvirkende til de 250 000 ulykker og de 13 000 dræbte om året i Frankrig og til samfundets udgifter i forbindelse med disse ulykker, er det til skade for Fællesskabets automobilindustri; der skabes herved konkurrencefordrejning på brugtvoغنsmarkedet og et parallelt bilmarked på bekostning af de nye modeller eller biler i god stand.

Mener Kommissionen ikke, i betragtning af at automobilindustrien på anden vis befinder sig i en krisesituation, at det haster med i det mindste at få gennemført harmoniseringen af sikkerhedsnormerne i Fællesskabet for automobiler i trafikken?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(26. februar 1981)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1841/80

af Gaspard

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. januar 1981)

Om: Harmonisering af sikkerhedsnormerne for automobiler i trafikken

Kommissionen er enig i det ærede medlems betragtninger og minder om, at den i 1972 forelagde Rådet et forslag til direktiv om teknisk syn af motorkøretøjer og påhængsvogne ⁽¹⁾. Dette forslags anvendelsesområde var fuldstændig dækkende og vedrørte alle klasser af motorkøretøjer og påhængsvogne. Ved vedtagelsen af dette forslag i december 1976 ⁽²⁾ begrænsede Rådet det obligatoriske syn til visse klasser køretøjer og påhængsvogne. Det har således undtaget private køretøjer (køretøjer til transport af personer, der udover førersædet omfatter højst otte siddepladser) og køretøjer til varetransport samt

⁽¹⁾ EFT nr. C 119 af 16. 11. 1972.

⁽²⁾ EFT nr. L 47 af 18. 2. 1977.

I de fleste af EFs medlemslande med undtagelse af Frankrig er tildeling og bevarelse af nummerplader

påhængsvogne og sættevogne med en største tilladt vægt på ikke over 3 500 kg.

Sidste frist for disse direktivbestemmelser i krafttræden er fastsat til 1. januar 1983.

For så vidt angår udelukkelsen af private køretøjer fra dette direktivs anvendelsesområde, erklærede Kommissionen ved direktivets vedtagelse, at den forbeholdt sig ret til — i lyset af den erfaring, der indhøstes i medlemsstater, som anvender mere omfattende tekniske synsordninger — at fremsætte forslag om udvidelse af det obligatoriske tekniske syn til andre køretøjsskasser.

Kommissionen vil genoptage dette spørgsmål i anledning af den gennemgang af den samlede politik, som omtales i den resolution vedrørende biler, som vedtoges af Europa-Parlamentet under mødeperioden i januar 1981.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1844/80

af Purvis

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. januar 1981)

Om: Priskontrol med import af papirmasse og papirprodukter

Kan Kommissionen sammenligne prisbevægelserne for papirmasse og færdige papirprodukter, der eksporteres til Fællesskabet fra de nordiske lande og Nordamerika? Er der beviser for, at priserne på papirmasse hæves mere end prisen på papirprodukter, således at der lægges unødigt pres på papirproducenterne i Fællesskabet? Er der tegn på samråd i forbindelse med bevægelsen i disse priser? Træffer Kommissionen foranstaltninger til beskyttelse af Fællesskabets papirproducenter mod en uberettiget dominerende forsyningsposition fra producenter af papirmasse og papirprodukter uden for Fællesskabet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Étienne Davignon

(25. februar 1981)

Markederne for papir og papirmasse er fundamentalt forskellige. Papirmasse er et produkt, der sælges i forholdsvis få kvaliteter, og hvormed der drives handel på internationalt plan. Prisen på papirmasse reagerer langsomt på den samlede efterspørgsel efter papir, og dette forhold forstærkes af, at producenterne af papirmasse normalt nedsætter produktionen, når efterspørgselen er lav. Desuden har støtten til oplagring af papirmasse tidligere været medvirkende til, at prisniveauet kunne opretholdes, når efterspørgselen var vigende.

Derimod findes der mange kvaliteter af papir, og priserne påvirkes af efterspørgselen efter de enkelte kvaliteter på nationalt eller endog lokalt plan. Konjunkturforløbet er ofte forskelligt for de forskellige papirkvaliteter; uafhængige papirproducenter kan således komme i vanskeligheder, hvis prisen på deres produkt er faldende, og prisen på papirmasse følger et andet konjunkturforløb eller endnu ikke er blevet påvirket af det generelle fald i efterspørgselen efter papir. Der er mange papireksportører i Skandinavien og Nordamerika, som ikke eksporterer papirmasse til Fællesskabet, og det er ikke alle producenter af papirmasse, der eksporterer papir til Fællesskabet, så det ville i praksis være vanskeligt at samordne priserne på papirmasse og papir. Efter Kommissionens opfattelse er der for øjeblikket intet, der tyder på, at der gennemføres en sådan samordning.

Kommissionen er dog i færd med at undersøge, om konkurrencevilkårene på markedet for papirmasse inden for Fællesskabet er forenelige med de i EØF-traktatens artikel 85 og 86 indeholdte konkurrenceregler. Såfremt det af denne undersøgelse fremgår, at virksomheder, uanset hvor disse er etableret, har overtrådt disse artikler, vil Kommissionen gribe ind i henhold til Rådets forordning nr. 17⁽¹⁾ for at bringe disse overtrædelser til ophør.

Prisen på træ er afgørende for EF-industriens konkurrenceevne over for tredjelande, og denne pris vil kunne nedbringes gennem en bedre skovbrugspolitik og en samordning af skovbruget.

⁽¹⁾ EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, offentliggjort i specialudg. 1959/1962, november 1972, s. 81.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1848/80
af lord O'Hagan
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(16. januar 1981)

Om: Bureaucrati

Efterhånden som Fællesskabet nærmer sig 1984, vokser frygten for bureaukrati.

Vil Kommissionen nu offentliggøre følgende statistikker:

1. a) det samlede antal offentligt ansatte i hver medlemsstat;
- b) den samlede befolkning i hver medlemsstat;
- c) forholdet mellem a. og b. angivet i procent?
2. a) det samlede personale i Kommissionen?
- b) den samlede befolkning i Fællesskabet?
- c) forholdet mellem a. og b. angivet i procent?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael O'Kennedy

(23. februar 1981)

Svaret på det ærede medlems spørgsmål gives i nedenstående to oversigter.

De bedst sammenlignelige statistikker over personer i statstjenesten hviler på et fællesskabsrundspørge om arbejdskraften. Dette angiver antallet af lønmodtagere i den almindelige administration (herunder forsvaret og den lovpligtige sociale sikring). Denne definition, der udelukker områder såsom undervisning, sundhed; post og transport såsom jernbane, er den, der nærmer sig mest til de funktioner, som udøves af Kommissionen.

Det fremgår af beregningerne, at den del af den samlede befolkning, som den almindelige nationale administration udgør, for hele Fællesskabet af de ni kan anslås til 2,8 %, medens den for Kommissionens tjenestegrene udgør 0,0045 %.

1. Almindelige administrative tjenestegrene i % af den samlede befolkning — 1979

	a. Almindelig administra- tion ⁽¹⁾	b. Samlede befolkning	c. % a/b
	(tusinde personer)		
D	2 289	61 359	3,7
F	1 611	53 477	3,0
I	1 290	56 914	2,3
NL	305	14 039	2,2
B	315	9 848	3,2
L	11	364	3,0
UK	1 673	55 946	3,0
IRL	67	3 368	2,0
DK	127	5 117	2,5
EUR-9	7 574	260 432	2,9

⁽¹⁾ Kilde: Fællesskabsrundspørge om arbejdskraften.

2. EF-Kommissionens personale i % af den samlede befolkning — 1. januar 1980

a. Antal tjenestemænd og midlertidigt ansatte ved EF-Kommissionen	b. Samlede befolk- ning EUR-9	c. % a/b
(personer)		
11 621	260 856 000	0,0045

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1850/80
af Patterson

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(16. januar 1981)

Om: Eurydice og handicappede børn

I tilslutning til skriftlig forespørgsel nr. 1639/80 ⁽¹⁾ af Gaiotti De Biase vil Kommissionen også medtage oplysninger om skoleundervisning af handicappede på dets informationsnet Eurydice? Er den ikke af den opfattelse, at dette ville være særdeles værdifuldt i det internationale år for handicappede i 1981?

⁽¹⁾ EFT nr. C 60 af 19. 3. 1981, s. 24.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ivor Richard*(20. februar 1981)*

Efter at Eurydice-nettet kun har fungeret fuldt ud fra oktober 1980, og der allerede indgår fire emneområder i nettets arbejde ⁽¹⁾, mener Kommissionen ikke, at det er muligt allerede i 1981 at tilføje endnu et emneområde til nettets arbejdsområder, uden at man derved forringer kvaliteten af den service, nettet kan tilbyde, samt gør det langsommere virkende.

Dog vil Kommissionen omhyggeligt overveje muligheden af at medtage undervisning af handicappede på listen over Eurydice-emner i 1982.

I den mellemliggende tid er det vigtigt at huske på, at Eurydice foruden de fire specifikke emneområder allerede tager sig af informationer om ethvert uddannelsesmæssigt emne, som måtte anses for at være af ganske særlig vigtighed. Derfor er det i hele det internationale år for handicappede muligt for Eurydice-brugerne at indhente oplysninger vedrørende spørgsmål, der er af ganske særlig betydning eller usædvanlig presserende, hvad angår undervisningen af handicappede.

⁽¹⁾ Jf. besvarelsen af skriftlig forespørgsel nr. 1639/80 fra Paola Gaiotti De Biase (EFT nr. C 60 af 19. 3. 1981, s. 24).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1851/80**af Seefeld****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(16. januar 1981)*

Om: Det europæiske ungdomsorkester

1. Hvor ofte har det europæiske ungdomsorkester optrådt efter dets oprettelse, og hvor mange tilhørere var der til stede?
2. I hvilke lande fandt der koncerter sted, hvor ofte, og hvem var arrangørerne?
3. Hvor mange unge mennesker har aktivt deltaget i koncerterne, og hvilke udgifter er der opstået i den forbindelse?

4. Hvor mange unge er der af det samlede tilhørerantal?
5. Kan det sikres, at der i fremtiden i øget udstrækning vil finde koncerter sted for unge?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Gaston Thorn*(20. februar 1981)*

1. Siden oprettelsen har orkestret givet 27 koncerter overværet af ca. 50 000 tilhørere.

2. Koncerterne har fundet sted i følgende 11 lande: Østrig, Belgien, Danmark, Frankrig, Italien, Irland, Luxembourg, Nederlandene, Forbundsrepublikken Tyskland, Det forenede Kongerige og Schweiz.

Følgende har stået for de lokale arrangementer: Elsevier (Amsterdam) (i 1978), Festival Pro (Bonn), Radio France (Paris, og i forbindelse med Festivalen, Avignon), Ville de Luxembourg (i 1978), Société Philharmonique (Bruxelles), Italiensk Radio-TV (Milano, Rom og Venezia), F. W. Woolworth (London) (i 1978), Mobil (Aberdeen), Allied Irish Banks (Dublin), Salzburg-festival, Berlin-festival, Wilhelm Hansen (København), Festival des Flandres (Gent), international festival for ungdomsorkestre (London) (i 1979), Hans Ulrich Schmidt (Stuttgart), byen Iserlohn, Accademia Chigiana (Siena), Centre culturel de l'Ouest de la France (Fontevault), Festival de Lucerne, Lux Concert (Luxembourg) (i 1980), Concerthet Dr. G. de Koos & Co (Amsterdam) (i 1980) og Edinburgh-festival.

3. Antallet af unge musikere, der har deltaget i koncerterne, var 136 i 1978, 123 i 1979 og 126 i 1980.

Omkostningerne ved disses deltagelse kan ikke adskilles fra de samlede omkostninger ved samtlige koncerter.

4. Antallet af unge i forhold til det samlede antal tilhørere ligger over det, der normalt er tilfældet ved klassiske koncerter, idet der regnes med 15 % flere unge tilhørere.

5. Orkestret, hvis repertoire passer til unge på over 14 år, har allerede givet koncerter, der specielt var beregnet på unge og musikstuderende.

I repertoire er optaget særlige værker med henblik på koncertarrangementer for børn mellem 5 og 14 år.

end beregnet. (Tallene for Italien, Frankrig og Nederlandene er foreløbige).

I lyset af den seneste udvikling forekommer den gennemsnitlige ledighedsprocent på 6,8, der blev beregnet i september 1980, nu at være for lav og kan derfor forventes ændret i opadgående retning.

SKRFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1853/80

af Seal

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. januar 1981)

Om: Arbejdsløshed i EF

Efter offentliggørelsen af arbejdsløshedstallene fra Bruxelles, der viser en stigning på 20 % eller næsten 1,3 millioner arbejdsløse siden oktober 1979 i Fællesskabet og det rystende tal på 2 162 000 arbejdsløse i Det forenede Kongerige, kan Kommissionen da i store træk angive de områder, hvor den i alvorlig grad undervurderede antallet af arbejdsløse, idet 7,4 millioner var arbejdsløse i oktober i Fællesskabet sammenlignet med dens forudsigelse på 7 millioner inden udgangen af 1980?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af François-Xavier Ortoli**

(25. februar 1981)

I Kommissionens ledighedsprognose, der blev udarbejdet i september 1980, og som blev offentliggjort i økonomisk årsberetning 1980/81 og i økonomisk årsoversigt 1980/81, blev Fællesskabets gennemsnitlige arbejdsløshedsprocent for 1980 anslået til 6,0, svarende til 6,5 mio ledige, og for 1981 viste beregningerne en stigning til 6,8 %, svarende til 7,5 mio ledige. Arbejdsløshedssituationen er i mellemtiden forværret, og foreløbige opgørelser viser nu, at ledighedsprocenten for 1980 lå på ca. 6,2, svarende til 6,8 mio arbejdsløse. Denne forskel skyldes hovedsagelig udviklingen i Det forenede Kongerige (95 000 flere end beregnet), i Italien (61 000 flere) og i Belgien (46 000 flere), der i nogen grad blev udlignet ved, at der i Danmark, Frankrig og Nederlandene var henholdsvis 15 000, 9 000 og 7 000 færre ledige

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1901/80

af Gendebien

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(19. januar 1981)

Om: Salg af våben til Argentina

Den 21. november 1980 gav den belgiske regering tilladelse til salg af krigsmateriel (panservogne, håndvåben, ammunition) til den argentinske regering, hvis holdning med hensyn til menneskerettighederne har været genstand for talrige fordømmelser på politisk og moralsk plan.

De disse våben eventuelt skal anvendes af den argentinske regering til undertrykkelse af det argentinske folk, mener Rådet da ikke, at denne eksport af belgiske våben til Argentina er i modstrid med Fællesskabets samarbejdspolitik og alvorligt skader billedet af Europa i den tredje verden?

Svar ⁽¹⁾

(26. februar 1981)

Der er allerede tidligere flere gange gjort opmærksom på, at det ifølge reglerne for det europæiske politiske samarbejde ikke er muligt at besvare spørgsmål, som vedrører én eller flere medlemsstaters individuelle politik.

⁽¹⁾ Dette svar er givet af udenrigsministrene forsamlet med henblik på det politiske samarbejde, hvorunder dette anliggende hører.